SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 36, П'ЯТНИЦЯ, 9 ВЕРЕСНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 36, FRIDAY, SEPTEMBER 9, 2011 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Пам'ятаймо 9/11! Наша сила – в єдності!

20-річчя відновлення Незалежности України святкували в усьому світі

СІЄТЛ, Вашінґтон

На святковому концерті в Сієтлі, Вашінґтон, Соломія Бішко виконує пісню „Я за тебе молюсь, Україно". Фото: Володимир Міґович

„Молодь дарує надію" – до такого висновку приводять враження від подій українського свята у Сієтлі 27 серпня з нагоди Дня Незалежности України.

Урочистості проводив українсько-американський клюб, в якому тепер ініціятиву перехопила четверта хвиля.

Вдало продумана програма швидше нагадувала довгоочікувану зустріч і спілкування українців на предмет сьогоднішніх українських реалій, ніж безтурботні веселощі.

Українці штату Вашінґтон проживають некомпактно, і лише щорічне відзначення Дня Незалежности збирає їх разом. Цього разу організатори свята час від часу переривали програму і демонстрували на величезному екрані уривки з телевізійної хроніки останніх 20 років, нагадуючи українцям здобутки і втрати, що наклали відбиток на сьогоднішній стан України.

Великий внесок в український зміст свята зробила молодь. Їхні пісні, танці, вірші ніби нагадували: буде українство – буде держава! Окремо хочеться згадати ансамбль „Барвінок", яким керують Бред Яцула і Ліза Шадиря і який став „родзинкою" програми всіх українських заходів.

Створений недавно, він перетворився з невеликого гуртка у танцювальний колектив, що має три групи і популяризує Україну не тільки серед етнічних груп Північного Заходу, а й у сусідній провінції Канади – Британській Колюмбії.

Володимир Миґович

РІДЕНБУРҐ, Німеччина

Олег Крат

До 20-ої річниці Незалежности українці міста готувались заздалегідь, з великим надхненням.

Свято почалося концертом в мальовничому містечку Ріденбурґу. Виступ фолкьлорної групи „Перлина України" спільно з добре відомим хором „Шанцер Козакен" викликав захоплення господарів свята, глядачів і місцевої преси. Перша частина концерту проходила під відкритим небом. Несподівано почалась злива, козаки відкрили жовто-блакитні парасолі.

Українське культурно-релігійне товариство Покрови Пресвятої Богородиці, за дорученням Генерального консульства України в Мюнхені, вшанувало покладенням вінка спільну Українську могилу в Інґольштадті, яку доглядає Меланія Пукальська, вдова полумяного патріота України Йосипа Пукальського. Панахиду відслужив о. Валентин Смоктунович.

Виступ фолкьлорної групи „Перлина України" в Ріденбурґу, Німеччина.

ТЕЛЬ-АВІВ, Ізраїль

Світлана Глаз

У День Незалежности України в православних храмах Єрусалиму та Яффи відбулися урочисті Богослужіння за благополуччя і добробут українського народу, честь і славу України, в яких взяли участь представники Посольства України в державі Ізраїль та української громади.

В Тель-Авіві над українською місією в Ізраїлі було піднято український прапор. В заході взяли участь представники консульського відділу, військові та члени Товариства „Українці в Ізраїлі".

Надзвичайний та Повноважний Посол України Олексій Наделенко зачитав привітання міністра закордонних справ України Костянтина Грищенка світовому українству. В привітанні зокрема говориться:

(Закінчення на стор. 13)

Радники Міністерства оборони України (зліва): Олександер Рудник, Юрій Матвієнко, Рустам Аждар і комендант посольства Сергій Дасюда на торжестві в Тель-Авіві.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна не є канонічною територією РПЦ

КИЇВ. – Патріярхи чотирьох найстарших Православних Церков світу і предстоятель Автокефальної церкви Кіпру 5 вересня закликали Російську Православну Церкву дотримуватися своєї канонічної території. Про це повідомила Релігійно-інформаційна служба України з посиланням на Християнський портал „Кіріос“. Як наголошується в повідомленні, „через події, які нещодавно мали місце у Православній церкві“, Собор наголосив на необхідності для всіх православних церков поважати і суворо дотримуватися географічних кордонів своїх юрисдикцій „у тому вигляді, як вони визначені священними канонами і Томосами про заснування цих церков”. Йдеться про невизнання канонічного статусу Української Православної Церкви Московського патріярхату як „невід’ємної частини“ Московського патріярхату, оскільки у Томосі про автокефалію Православної Церкви у Польщі, виданому в 1924 році, Константинопольський патріярхат констатував, що ніколи законним чином не відмовлявся від своєї юрисдикції над Київською митрополією. Стосовно ж всієї Московської патріярхії та її канонічних кордонів Константинопольский Собор дотримується Томосу 1589 року, згідно з яким територія нинішньої Україна не входить до складу Московського патріярхату. *(УНІАН)*

У Вільнюсі відкрили пам’ятник Тарасові Шевченкові

ВІЛЬНЮС, Литва. – У Вільнюсі 4 вересня відкрили пам’ятник Тарасові Шевченкові. У церемонії взяли участь голова Верховної Ради України Володимир Литвин, голова Сейму Литовської Республіки Ірена Дяґутене, Посол Литовської Республіки в Україні Пятрас Вайтекунас. Т. Шевченко в місті Вільно (тодішня назва Вільнюса) вчився живопису у 1829-1831 роках і в цьому місті проявився його талант. І. Дяґутене зазначила: „Через 10 років праці у Вільнюсі стоїть пам’ятник Т. Шевченкові. Ми маємо пам’ятати, що він оспівував свободу і незалежність України, творив українську мову. Це міст між нашими народами, міст, прокладений у майбутнє“. Тепер у Литві проживає близько 22 тис. українців. *(УНІАН)*

Переговори будуть продовжені

СОПОТ, Польща. – Міністри закордонних справ Европейського союзу на неформальній зустрічі 3 вересня у польському місті Сопоті вирішили не переривати переговорів щодо нової угоди Україна-ЕС, незважаючи на судовий процес над Юлією Тимошенко. Таку заяву зробив міністер закордонних справ Польщі Радослав Сікорський після завершення дводенної зустрічі міністрів з 27 країн ЕС і верховної уповноваженої Евросоюзу з питань зовнішньої політики Кетрін Ештон. К. Ештон висловила стурбованість судом над Ю. Тимошенко і сказала, що ЕС пильно стежить за його перебігом. США і країни ЕС висловили стурбованість арештом Ю. Тимошенко і закликали Президента Віктора Януковича утриматися від переслідування його політичних опонентів. *(Бі-Бі-Сі)*

Далай-Лама просить звільнити Ю. Тимошенко

КИЇВ. – Низка впливових людей світу 1 вересня підписала відкритого листа, у якому висловила занепокоєння з приводу останніх подій в Україні. Вони вважають, що Юлію Тимошенко та інших провідників опозиції слід випустити з в’язниці під заставу, щоб вони могли активніше захищати себе в суді. Основні принципи демократичного суспільства, такі, як свобода слова і свобода зібрань, все частіше зазнають утисків в Україні. Автори листа також звертають увагу на слабкі інститути громадянського суспільства в Україні, які не мають реальної можливости брати участь у виробленні політичних рішень. Лист підписали французький філософ Андрей Ґлюксман, колишній президент Чехії Вацлав Гавел, колишній президент Федеративної Республіки Німеччина Ріхард фон Вайцзекер, голова Російської партії „Яблуко“ Григорій Явлінський, Далай-Лама та інші. Усі вони є членами ініціятиви „Shared Concern Initiative“, яка об’єднує видатних діячів сучасности. *(Українська правда)*

Заклик щодо свободи слова

ВІДЕНЬ. – Міжнародний інститут преси 3 вересня звернувся до української влади з закликом не чинити економічний тиск на засоби масової інформації та поважати плюралізм думок. Впливова міжнародна журналістська організація закликала також владу безсторонньо боротися з корупцією, з безкарністю за напади на журналістів, посилити прозорість щодо власности на засоби масової інформації, зменшити їхню монополізацію, сприяти їхньому самореґулюванню, відкинути будь-які пропозиції щодо реґулювання онлайн-медія. Ці та інші рекомендації містить щойно оприлюднена доповідь, підготовлена в результаті місії розслідування, здійсненої з 31 травня до 3 червня в Києві. *(„Телекритика“)*

Портрети В. Януковича будуть в кожному лісі

КИЇВ. – Керівництво Державного аґенства лісових ресурсів змусило 300 лісництв закупити на 15 млн. грн. портретів Президента Віктора Януковича та гербів України. З столиці надійшла вказівка сплатити за сувенірну продукцію одній з київських фірм. Щоб перевірити маштаб угоди, журналісти подзвонили до компанії „Офіс-про“, яка постачало портрети. Там вони з’ясували, що портрети і герби замовили вже 300 лісництв. Відповідальним за придбання портрерів в Державному аґентстві лісових ресурсів є Роман Новіков. „Офіс-про“ належить депутатові Києво-Святошинської ради Святославові Крижевичеві. *(„Українська правда“)*

Книга В. Януковича – пляґіят?

КИЇВ. – До України 1 вересня прибули перші примірники широко розрекламованої книги Віктора Януковича „Opportunity Ukraine“. Ознайомившись з літературним доробком Президента України, „Українська правда“ дійшла до шокуючого висновку: книга є банальним пляґіятом, де за підписом Президента видано не лише чужі ідеї, а скомпільовано цілі частини текстів, які раніше виходили за підписом різних осіб. Книгу видано англійською мовою в Австрії. Австрійська компанія отримала гроші від автора за надану йому можливість втілити свої творчі амбіції. Пляґіят на Заході карається не лише моральним засудженням, але й переслідується за законом як порушення авторських прав. Однак, ніколи ще пляґіят в українській політиці не сягав найвищої посадової особи держави. В Адміністрації Президента вважають безпідставними звинувачення в пляґіяті В. Януковича. Керівник Головного управління забезпечення доступу до публічної інформації Денис Іванеско заявив, що твердження про нібито належність фраґментів тексту іншим авторам потребує фахової експертизи. *(„Українська правда“)*

В. Янукович схвалив одержавлення російської мови

КИЇВ. – Президент Віктор Янукович 6 вересня схвалив внесення до Верховної Ради законопроєкту, який розширює можливості застосування російської мови. Він сказав: „Нам потрібна імплементація Европейської хартії реґіональних мов, ми повинні знайти вирішення цього питання й створити умови, за яких права людей, у тому числі російськомовних, будуть захищені, тому якщо депутати подають закони, вносять пропозиції, як вийти з наявної ситуації, як вирішити проблеми, що хвилюють людей, то це добре. *(„Українська правда“)*

Росія критикує В. Януковича

МОСКВА. – В новинах російської телепрограми „Перший канал“ 2 вересня була різко розкритикована заява Президента України Віктора Януковича про якнайшвидший вступ України до Зони вільної торгівлі. Було висловлено припущення, що в наростаючому конфлікті між Києвом і Москвою винні українські олігархи. „Збільшення російських інвестицій вигідне для української економіки, але невигідне для українських олігархів, яким довелося б, що називається, посунутися“, – заявив телеканал. На екрані в цей момент було показано В. Януковича, Бориса Колеснікова і Ріната Ахметова. Сюжет завершився відвертою критикою українського Президента: „Варто нагадати, що Віктор Янукович прийшов до влади під гучними гаслами дружби з Росією і підтримки російської мови. Але російська мова державною так і не стала, а відносини між двома країнами псуються на очах“. Тези, озвучені в етері „Першого каналу“, зазвичай збігаються з позицією керівництва Російської Федерації. *(„Українська правда“)*

Перепоховали жертв конфлікту

ОСТРІВКИ, Волинська область. – 30 серпня у селі відбулась церемонія перепоховання останків поляків – жертв українсько-польського конфлікту 1943 року. Участь у церемонії взяли голова обласної адміністрації Борис Клімчук, голова обласної ради Володимир Войтович, секретар Ради охорони пам’яті боротьби та мучеництва Республіки Польща Анджей Кунерт та чисельні гості з Республіки Польща, зокрема родичі загиблих. Розпочалась церемонія заупокійною службою, яку у співслужінні понад 10 римо-католицьких священиків відправив ординарій Луцької дієцезії Римо-Католицької Церкви Єпископ Маркіян Трофим’як. У проповіді він наголосив на великому значенні любови і недопустимости в людських серцях ненависти. Відбулося вічереквієм, на якому А. Кунерт зауважив, що причиною трагічних подій була Друга світова війна, розв’язана німецьким та радянським тоталітарними режимами. *(„Волинська правда“)*

У Києві висаджено найдовшу в Европі алею сакур

КИЇВ. – 3 вересня в парку „Кіото“ керівництво столичної державної адміністрації спільно з членами японської делеґації висадили алею сакур – одну з найдовших у Европі. 30 років тому було прийнято рішення про заснування парку „Кіото“. Це сталося після підписання угоди про співробітництво і розвиток Києва та Кіото – культурної столиці Японії. Цього року дружбі міст-побратимів виповнюється 40 років. На честь цього спільними зусиллями створено алею сакур. Незабаром цей парк стане одним із найкращих у столиці. *(УНІАН)*

Українська бібліотека діє

МОСКВА. – Міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко 5 вересня під час візити до Росії побував в Українській бібліотеці у Москві, яка з минулого року опинилася під прицілом російських правоохоронців. З грудня у Бібліотеці української літератури кілька разів проводили обшуки. Справу закрили, але, як повідомила директор бібліотеки Наталя Шаріна, досі у співробітників ніхто не попросив вибачення. *(Радіо „Свобода“)*

В Києві з’явилася вулиця Василя Липківського

КИЇВ. – Посадник Києва Леонід Черновецький 30 серпня підписав рішення Київської ради 2007 року про перейменування вулиці Мойсея Урицького на вулицю Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського. Процес присвоєння одній з центральних вулиць Києва (на масиві Солом’янка) імені Митрополита Василя Липківського тягнеться з 1993 року, коли комісія Київської ради з питань перейменувань і пам’ятних знаків вперше розглянула це питання. На мапі міста з’явиться ще один по-справжньому український символ і зникне вулиця, яка носила ім’я головного петроградського чекіста, який вчинив злочин проти народовладдя – організував розгін Установчих зборів, котрі мали повноваження перетворити Росію на демократичну державу. *(„Українська правда“)*

9/11: 10 років тому сталися теракти в США

9 вересня 2001 року працівників Головної канцелярії Українського Народного Союзу і обох редакцій зібрала біля телевізора вістка про те, що пасажирський літак влетів в одну з веж Світового центру торгівлі в Ню-Йорку. Спершу ця трагічна подія сприймалася як авіяційна катастрофа, що сталася через людську необачність. І раптом на екрані з'явився ще один літак, який прямував до другої вежі. Надійшло повідомлення про повітряний напад на Пентаґон у Вашинґтоні, захоплення інших літаків. Це були хвилини великої тривоги – невже почалася війна? Які ще цілі обрали терористи?

Ми бачили, як з палаючих веж самогубно стрибали люди, як падали вежі, як вулицями натовп людей тікав у хмарах пилу. А в цей час у вогні і руїнах працювали і гинули рятівники – пожежники, поліціянти, медики... З інших міст країни вже летіли до Ню-Йорку скликані по тривозі спеціяльні загони служби рятування.

У Менло-парку, Каліфорнія, групу „Шукай і рятуй" очолив Геролд Шапельгоумен, зять відомої мисткині Катерини Кричевської-Росандіч, чоловік її доньки Лади. Вже 19 вересня 62 рятівники цієї групи розпочали працю на руїнах Світового центру торгівлі. Їм допомагали спеціяльно треновані чотири пси, зокрема доберман Сані, який пізніше отримав нагороду за старанність. Працювали напружено, спали лише дві години на добу. На жаль, живих людей в уламках будівель вони не виявили.

Вересень 2001 року. Група „Шукай і рятуй" перед летом з Каліфорнії до Ню-Йорку.

Оскільки була небезпека дальших нападів, групу перевели в Квінс, де рятівники стояли на цілодобовій варті. На 12-ий день вони повернулися на свою базу в Менло-парк.

Вересень 2011 року приніс багато горя, але він став також великим випробуванням американської нації на мужність і єдність, яке було пройдене з честю.

Левко Хмельковський

Лист Юлії Тимошенко з київської в'язниці

25 серпня „Вол Стріт Джорнал" опублікував статтю Президента України Віктора Януковича „Майбутнє України – в Европейському союзі". У ній Президент заявив, що бачить Україну лише в Евросоюзі, незважаючи на „історичний зв'язок з Росією". Він також закликав ЕС підтримати зусилля Києва на шляху евроінтеґрації. Український переклад статті з'явився на сайті Президента України.

Юлія Тимошенко разом з колишнім віце-прем'єром Григорієм Немирею відгукнулися на публікацію „Листом з київської в'язниці", який вміщено 1 вересня у „Вол Стріт Джорнал" (виклад листа – 7 вересня в „Українській правді"). Нижче вміщено лист-відповідь В. Януковичеві.

Минулого тижня Президент України Віктор Янукович заявив про те, що „майбутнє України – в Европейському союзі". Такі настрої цілком відповідають настроям частини дипломатичної спільноти, але ми живемо в добу піару, тому навіть найгірші тирани можуть виглядати такими красномовними та далекоглядними. У своїй статті В. Янукович говорив про партнерство із Заходом, яке б виходило за межі стратегічних та економічних інтересів, про „спільну культуру цінностей та відданість демократії, правам людини і миру у світі". Однак, факти його поганого управління свідчать зовсім про інше.

З моменту свого приходу до влади 19 місяців тому В. Янукович запровадив механізми, які асоціюються з радянською автократією. Сьогодні В. Янукович має абсолютну контролю над виконавчою, законодавчою та судовою гілками влади. Парлямент перетворився на орган для автоматичного затвердження його рішень, а Служба безпеки займається придушенням інакомислячих.

Ключем до цього стало його одноосібне рішення на самому початку його президентства скасувати конституційні зміни 2004 року. Це рішення було затверджене поспіхом реорганізованим Конституційним судом. Таким чином, країна повернулась до домінантної президентської форми правління, що існувала до Помаранчевої революції. Одним розчерком пера В. Янукович значно розширив власні повноваження.

Але його зневага до конституційного правління цим не обмежилась. У квітні минулого року В. Янукович подовжив термін оренди Росією військово-морської бази у Севастополі, основній базі російського Чорноморської фльоти, попри чіткі положення в Конституції, якими забороняється розташування чужоземних військових баз на території України.

Тим часом до країни повернулась цензура у засоби масової інформації. В Індексі свободи преси 2010 „Репортерів без кордонів" Україна скотилась на шокуючу 42-гу позицію. Журналісти, науковці, студенти, активісти, малі підприємці та діячі опозиції стикаються з утисками і залякуваннями за те, що наважуються висловлювати свою думку. Невже це та „сучасна і динамічна" країна, яку обіцяє В. Янукович?

Звичайно, В. Янукович намагається намалювати для свої міжнародної авдиторії безхмарну економічну картину. Він говорить про зростання малого бізнесу, але забуває розповісти про те, що його уряд запропонував новий податковий кодекс, який змусив мільйон українців, переважно власників малого бізнесу, протестувати на вулицях минулого листопада. В ЕС малий бізнес відповідає за 57 відс. внутрішнього валового продукту (ВВП). В Україні ця цифра становить 17 відс. та, за оцінками київського неурядового фонду „Спочатку люди!", завдяки політиці В. Януковича частка малого бізнесу у ВВП України може впасти до 11 відс. Президент також говорить про збільшення на 35 відс. прямих чужоземних інвестицій в 2010 році, але за перші три місяці 2011 року вони скоротились на 73.75 відс.

Ми щиро віримо, що майбутнє України лежить в Европі. Наш уряд продемонстрував нашу відданість цій ідеї, ставши ініціятором переговорів щодо Глибокої та всеохоплюючої зони вільної торгівлі (ЗВТ) з ЕС, які мають бути завершені до кінця поточного року. І хоча ми не хочемо, щоб показові політичні судові процеси проти Ю. Тимошенко та її колег стали на перешкоді европейському шляху України, варто зазначити, що ніколи раніше ЕС не укладав таку далекосяжну угоду про глибоку зону вільної торгівлі з недемократичною державою. На жаль, саме такою сьогодні стає Україна.

Наслідки реґресу України можуть бути величезними для вкрай необхідного зближення Европи з іншими східньоевропейськими країнами. Події в Україні також торкнуться европейських компаній, які покладаються на верховенство права, включаючи принцип справедливого, неупередженого та незалежного суду, для захисту своїх інтересів.

Так само, дотримання верховенства прав та захист прав людини матиме важливе значення для фанатів, які з'їдуться до України наступного літа, щоб вболівати на Чемпіонаті Европи з футболу Евро-2012. Навряд чи нашій країні потрібні кадри на телебаченні на зразок тих, що транслювались з мітинґу на День незалежности минулого тижня, коли жорсткі спецзагони міліції розприскували сльозогінний газ в обличчя мирних протестувальників.

В. Янукович справедливо закликає до покращення відносин з Росією, зазначаючи, що по енерґетичній безпеці країни занадто часто завдавали удару дипломатичні сварки з нашим східнім сусідом. Тоді дуже дивним виглядає те, що єдиним, що отримав В. Янукович в обмін на подовження терміну оренди Росією бази у Севастополі, стала тимчасова знижка на російський газ. Замість того, щоб відучити українську промисловість від дешевого газу, щоб зробити її більш енерґо-ефективною та конкурентоспроможною на світовій арені, В. Янукович повертається до радянської економіки штучно здешевлених енерґоносіїв. Київ повинен покращити свої відносини з Росією, але це необхідно робити на базі взаємної довіри, поваги та чесності.

В. Янукович аґітує за потребу в подальших реформах управління, бізнесу та судової системи. Він правий, але з огляду на те, що цей режим свідомо проіґнорував рекомендації Венеціянської комісії Ради Европи щодо судової реформи, важко сприймати такі заяви серйозно.

До того ж, яким чином можна примирити його удаване прагнення справедливої та незалежної судової системи з політично-вмотивованими переслідуваннями опозиції? Окрім Ю. Тимошенко, за ґратами перебувають 10 інших колишніх членів нашого уряду, проти всіх них тривають судові процеси. Декого з них було затримано ще минулого літа за безпідставними звинуваченнями. Справжньою причиною цих дій є те, що режим Януковича прагне помститись, а також придушити опозицію напередодні парляментських виборів наступного року.

Америка та Захід – не захисники України, вони можуть лише багато в чому допомогти зберегти нашу демократію. Але ми благаємо читачів не вірити в пусті і фальшиві обіцянки В. Януковича. Нашій країні, нашому народові та громадянському суспільству потрібен ваш голос, щоб ми власними силами були здатні допомогти самим собі.

Якщо ми працюватимемо разом задля зміцнення спільних цінностей й інтересів, якщо ми уникатимемо пропаґанди і говоритимемо чесно, Україна зможе відродити свою демократію та забезпечити своє місце в Европі та у світовій спільноті демократій.

АМЕРИКА І СВІТ

День праці і ситуація з працею: різні настрої

ВАШІНҐТОН. – День праці, який країна відзначає від 1894 року, припав у цьому році на 5 вересня і супроводжувався не тільки веселими парадами у багатьох великих містах, але й сумними думками з приводу досить скрутних для американської економіки часів. На сьогоднішній день в США 25 млн. осіб не мають праці або зайняті нею лише частково. Проблемою є й те, що працедавці все частіше не дотримуються наперед узгоджених умов праці, користуючись все слабшим становищем профспілок. Ще 10-15 років тому профспілки об’єднували понад 30 відс. усіх працюючих в країні, тепер – тільки 12 відс. Найбільша профспілкова організація США „AFL-CIO“, яка представляє понад 50 профспілок по всій країні, звинувачує Республіканську партію в намаганні знищити профспілковий рух. Тим часом економісти пояснюють, що ринок праці у США найбільше змінила ґльобалізація. „Неґативний аспект відкритої економіки полягає у тому, що ціни на робочу силу впали, як тільки продукти та послуги стало можливо виробити в інших країнах. Американські профспілки намагаються зберегти стару систему, але це вже неможливо“, – говорить експерт Інституту підприємництва Вінсент Райнгарт. *(„Голос Америки“)*

Вживаються заходи безпеки напередодні 10-річчя вересневих атак

НЮ-ЙОРК. – У ці дні правоохоронці посилюють безпеку у місцях, які можуть стати ціллю для терористів. Департамент національної безпеки не має конкретної інформації про пляни нових нападів, однак, відомо, що убитий у травні цього року провідник „Аль-Кайди“ Осама бен Ладен нахвалявся відзначити 10-ту річницю знищення веж-близнюків Світового торговельного центру в Ню-Йорку спрямуванням маленьких літаків з бомбами у найбільш людні площі чи вулиці в американских містах. „На жаль, це можливо, бо маленькі літаки пролітають не помічені радарами“, – сказав колишній аґент Федерального бюра розслідувань Бред Ґерет. Експерти вважають, що суттєву небезпеку становлять народжені в Америці люди, котрі піддалися радикальній ісламістській пропаґанді. За останні 10 років було викрито 38 терористичних плянів, авторами яких були саме американські громадяни. *(„Голос Америки“)*

Популярність Барака Обами продовжує знижуватися

ВАШІНҐТОН. – Популярність Президента Барака Овами впала до найнижчого дотепер рівня. Згідно з опитуванням, проведеним Університетом Квініпіяк, 52 відс. громадян країни вважають, що Б. Обама не справляється з обов’язками на належному рівні, позитивно оцінюють його працю тільки 42 відс. опитаних. За вислідами опитування телекомпанії „Сі-Ен-Ен“, майже дві третини американців не схвалюють того, як Президент вирішує економічні питання. 66 відс. опитаних критикують спроби Б. Обами вреґулювати федеральний дефіцит і 62 відс. невдоволені тим, як Президент бореться з безробіттям, котре тепер перевищує 9 відс. працездатного населення США. *(„Голос Америки“)*

Іран готовий відкрити свою ядерну програму в обмін на скасування санкцій

ТЕГЕРАН, Іран. – 5 вересня керівник Організації з атомної енерґетики Ірану Ферейдун Абасі заявив, що його країна готова протягом п’яти років надавати Міжнародному аґентству з атомної енерґетики (МАҐАТЕ) „повний доступ“ до своєї ядерної програми в обмін на скасування міжнародних санкцій. Ці санкції були запроваджені через небажання Ірану співпрацювати з експертами МАҐАТЕ, що посилювало підозри з боку міжнародного співтовариства щодо того, що Іран хоче створити атомову зброю. Санкції не дозволяють іранським підприємцям і компаніям провадити економічні взаємини з іншими країнами і забороняють постачання до Ірану будьяких озброєнь. *(„Голос Америки“)*

Ед Ролінз пішов від кампанії Мішел Бахман

ВАШІНҐТОН. – 5 вересня відомий політтехнолог Ед Ролінз повідомив, що резиґнує з поста керівника передвиборної кампанії Мішел Бахман, але це, підкреслив він, пов’язано не з політичними чи програмовими незгодами з кандидаткою на пост президента, а тільки з надмірними фізичними навантаженнями. Мовляв, для нього вже є неможливим напружено працювати 14 годин в день і сім днів в тиждень. Для М. Бахман це буде відчутною втратою. Е. Ролінз колись з великим успіхом керував предвиборною кампанією Рональда Рейґана, та й тепер його вміла рука відчувался у добрих вислідах в кампанії М. Бахман на так званій „пробі праймеріз“ в штаті Айова. Як відомо, на М. Бахман покладає всі свої надії ‚Чайна партія“, котра об’єднує консервативне крило республіканців. Однак, консерватизм в суспільстві, яке звикло до ліберальних порядків, не всім подобається. 18 відс. громадян, опитаних телеканалом „Фокс-Нюз“ відповіли, що не сприймають М. Бахман як серойозного кандидата. *(„Кореспондент“)*

Німеччина пропонує змінити Лісабонський договір

БЕРЛІН. – Міністер фінансів Німеччини Вольфґанґ Шойбле заявив про необхідність модернізувати Лісабонський договір, котрий дотепер вважався своєрідною конституцією Европейського союзу. На думку В. Шойбле, центральна влада ЕС в Брюселі повинна одержати набагато більше повноважень у фінансовій і економічній сфері, ніж мала їх дотепер. Водночас міністер передбачив, що така зміна буде непростою і болючою для багатьох членів ЕС. Раніше з подібною ідеєю виступала Канцлер Анґела Меркель. Як відомо, Лісабонський договір був підписаний у 2007 році, але зміг набути чинности лише у 2009 році, бо Ірляндія відмовилася підписати цей документ, хоч дещо пізніше таки зробила це. Нині ж проблемою об’єднаної Европи є те, що країни еврозони переживають поважні економічні труднощі, пов’язані з надмірними державними витратами на тлі недостатніх надходжень у державні бюджети. Обов’язок розрахунків лягає на всі країни зони, але Німеччина, як економічно найсильніша, відчуває на собі найбільший тягар.*(„Кореспондент“)*

Курс цінних паперів зазнав різкого спаду

НЮ-ЙОРК. – 6 вересня на біржах Европи та Азії зареєстровано різкий спад курсу цінних паперів. Це сталося після оприлюднення незадовільних економічних даних в США і Китаї, двох найбільших економік світу. Курс декількох европейських індексів цінних паперів впав на понад 3 відс., а німецький індекс „DAX“ до часу закриття біржі упав на 5.3 відс. В Азії ринок цінних паперів протягом того дня втратив майже 3 відс. вартости. *(„Голос Америки“)*

Партія А. Меркель програла на батьківщині свого провідника

БЕРЛІН. – 4 вересня Християнсько-демократичний союз Німеччини (ХДС) програв реґіональні вибори в землі Мекленбурґ-Передня Померанія, звідки родом провідник цієї партії – Канцлер Німеччини Анґела Меркель. Згідно з попередніми вислідами, ХДС дістала 24 відс. голосів, а її головний суперник, Соціял-демократична партія Німеччини (СДПН) – 37 відс. голосів. І на цей раз невідомо, чи ХДС і СДПН зформують правлячу коаліцію, як це вже було після виборів 2006 року. Експерти припускають, що СДПН може вступити в коаліцію з німецькими „лівими“ і „зеленими“. На початку цього року ХДС вже зазнала декількох поразок на реґіональних виборах, зокрема партія А. Меркель у березні вперше за 58 років програла в землі Баден-Вюртемберґ. *(Бі-Бі-Сі)*

Американці допомагають жертвам повені у Північній Кореї

НЮ-ЙОРК. – 6 вересня Благодійне товариство у США вислало до Північної Кореї транспортний літак з гуманітарною допомогою для жертв повені у тій комуністичній країні. Згідно з оцінками харчової аґенції ООН, в Північній Кореї через знищення урожаїв повенями тепер голодує кожен четвертий мешканець з 24-мільйонного населення країни. Віцепрезидент благодійної організації „Samaritan’s Purse“ Мелвін Чітем в інтерв’ю для телемережі новин „Фокс-Нюз“ повідомив: „Наш вантаж включає медикаменти, дитяче харчування, апаратуру для фільтрування води та інші предмети невідкладної допомоги людям у Північній Кореї, які постраждали від жахливої повені“. Він також додав, що організація збільшить свою допомогу ще на 1.2 млн. дол. „Фокс-Нюз“ зауважив, що надання гуманітарної допомоги Північній Кореї збіглося в часі з певними дипломатичними кроками, які дозволяють сподіватися на зменшення загального напруження на Корейському півострові після конфліктів, що тривали понад рік. *(Радіо „Свобода“)*

Нова лібійська влада оголосила плян демократизації

ПАРИЖ. – Виступаючи 1 вересня на міжнародній конференції, керівник Національного перехідного уряду Лібії Мустафа Абдель Джаліл заявив, що перехід його країни до нової форми правління займе щонайменше 18 місяців. Спочатку, протягом восми місяців, лібійці виберуть спеціяльну Раду, яка створить і запропонує на всенародне обговорення проєкт конституції країни. Наступні 10-12 місяців підуть на підготування перших у Лібії вільних виборів президента і парляменту. Як уже відомо, Національну перехідну раду визнано законною владою Лібії більшістю країн Европи, а також США, Японією, майже всіма арабськими державами, деякими країнами Азії, Африки та Латинської Америки. *(Lenta.ru)*

У Японії вчать людей на випадок землетрусу

ТОКІО. – Минулого тижня мешканці всієї Японії брали участь у маштабних навчаннях на випадок великого землетрусу. Поліція керувала рухом і вказувала пішоходам шлях до сховищ, які вже готові прийняти людей на випадок нового нещастя. Спеціялісти перевіряли надійність газових труб, рятівні групи діяли за сценарієм порятункових заходів у Токійській затоці. В цій імітації землетрусу брав безпосередню участь прем’єр-міністер Наотіо Кан, який незабаром залишить цю посаду. Подібні навчання в Японії відбуваються щороку у перші дні вересня – в роковини землетрусу, який у 1923 році спричинив великі руйнування в Токіо і Йокагамі, коли загинуло 130 тис. людей. *(„Голос Америки“)*

Аляска пережила землетрус

ДЖУНО, Аляска. – 2 вересня на Алясці стався землетрус значної сили: маґнетуда підземних поштовхів становила 7.1. Епіцентр землетрусу розміщувався на глибині 10 кілометрів в районі Алеутських островів. Метеорологи остерегли, що може виникнути цунамі і воно загрожуватиме острові Атка, біля якого провадиться промисловий вилов риби. *(Lenta.ru)*

Гураґан „Катя“ наближається до берегів США

НЮ-ЙОРК. – Новий гураґан, який має назу „Катя“ і формується в Атлантичному океані, дістав третю категорію за виміром Сафіра-Симпсона. На 5 вересня епіцентр буревію перебував за 795 кілометрів на південь від Бермудських островів. Сила вітру досягала 51 метра в секунду. „Катя“ рухається на північний захід зі швидкістю 18 кілометрів на годину. Національний центр прогнозування гураґанів США повідомив, що є дуже мала ймовірність удару буревію по східньому узбережжю країни. *(„Кореспондент“)*

Судовий позов Києво-Могилянської Академії до Дмитра Табачника

КИЇВ. – Національний університет „Києво-Могилянська академія" (НаУКМА) звернувся до Окружного адміністративного суду Києва з позовом до Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України з приводу несправедливого розподілу місць державного замовлення на 2011-2012 навчальний рік, що має дискримінаційний характер та завдає шкоду інтересам держави.

Цей позов має на меті відстояти громадський інтерес, який полягає у забезпеченні справедливого, прозорого і професійно обґрунтованого розподілу державного замовлення на вишкіл фахівців. У цьому, насамперед, зацікавлені українські вищі навчальні заклади для плянування і забезпечення свого розвитку, громадяни України, які платять податки і прагнуть одержати якісні навчальні послуги, а також українська держава, яка зацікавлена в одержанні фахівців високого рівня для народного господарства.

НаУКМА вважає, що теперішнє керівництво Міністерства освіти і науки розподіляє державне замовлення всупереч державним інтересам, вкрай суб'єктивно, непрозоро і непрофесійно, зокрема не зважаючи на критерій якости освітніх послуг. Така практика використання державних ресурсів завжди межує з корупційними діями й відповідно характеризує політику теперішнього міністра Дмитра Табачника.

У позові НаУКМА наводить приклади тих напрямів і спеціяльностей, які були найбільш дискриміновані цього року і які водночас є унікальними в Україні.

Мова йде про маґістерську програму з журналістики, для якої державне замовлення було повністю скасовано, бакалаврські програми з права (скорочення державного замовлення відбулося на 50 відс. залишилося 15 місць), філософії (скорочення склало 50 відс., залишилося 10 місць), економічних наук (скорочення відбулося на 43 відс., зокрема фінанси і кредит – 12 місць).

Інтереси Національного університету „Києво-Могилянська академія" у суді представляє адвокатська фірма, в якій працюють викладачі й випускники НаУКМА. Будемо вчасно інформувати про всі нові обставини справи та перебіг судового процесу.

Сергій Квіт,
президент НаУКМА

Українців США у вересні відвідає Патріярх УГКЦ Святослав (Шевчук)

ЧИКАҐО. – Українська громада міста готується до зустрічі Патріярха Української Ґреко-Католлицької Церкви Святослава (Шевчука), який у другій половині вересня приїздить на святкування 50-річчя єпархії св. Миколая.

Святкування включатимуть конференцію для молоді, урочистий бенкет та подячну Архиєрейську Святу Літургію.

„Ми планували наші ювілейні святкування протягом останніх двох років, стараючись залучити до цього усі наші парафії, місії та згромадження," – сказав Владика Ричард (Семенюк), котрий провадить єпархію останні вісім років.

Процесія з ювілейною іконою є однією з церемоній, заплянованих на завершальні святкування. Вона знаходиться вже у своїй останній частині 18-місячної подорожі по віддалених теренах єпархії, котрі налічують 16 центральних та західних штатів та Ґаваї. Ікона була написана спеціяльно для ювілейних святкувань і назавжди залишиться у катедрі св Миколая.

Під час урочистої Святої Літургії Патріярхові Святославові співслужитимуть Архиєпископ Чикаґо кардинал Римо-Католицької Церкви Френсис Джордж, Митрополит Української Католицької Церкви в США Стефан (Сорока) та Владика Ричард.

Українська Капеля бандуристів виступить під час святкового бенкету у суботу та провадитиме спів вірних на Архиєрейській Святій Літургії.

Марія Кульчицька

Докладніші інформації про візиту Патріярха Святослава (Шевчука) можна отримати, зателефонувавши на: (773)-276-5080, (773)-276-4537, або за електронною адресою: esnucc.org.

Президент СКУ Є. Чолій зустрівся з В. Януковичем

КИЇВ. – 26 серпня відбулась офіційна зустріч президента Світового Конґресу Українців (СКУ) Євгена Чолія з Президентом України Віктором Януковичем. У зустрічі брали участь глава Адміністрації Президента Сергій Льовочкін, перший заступник міністра закордонних справ Руслан Демченко, голова Комітету з економічних реформ Владислав Каськів, президент Конґресу Українців Канади Павло Ґрод і голова Об'єднання Українців Росії Тарас Дудко.

Є. Чолій зосередився на інтеґрації України до Европейського союзу та повідомив про звернення СКУ з цього питання до високих европейських інституцій. Є. Чолій закликав владні структури України стати на захист української громади в Росії, зокрема у питанні судових розправ, спрямованих на ліквідацію Федеральної національно-культурної автономії українців Росії та Об'єднання українців Росії.

Президент СКУ передав В. Януковичеві фільм канадського кінорежисера Юрія Лугового „Окрадена земля", присвячений темі Голодомору як геноциду українського народу.

В. Янукович закликав українську діяспору до співпраці і сказав: „Ми, українці, і ті, що проживають в Україні та за її межами, – одна велика українська сім'я, яка бажає щастя і кращої долі Україні. Ми маємо об'єднуватися заради майбутнього нашої держави". *(СКУ)*

Невідкладне завдання

Ми, українці, вже віки, від княжих ще часів, критикуємо себе за нашу найболючішу національну хибу – брак єдности, а тим часом упускаємо з поля зору інший важливий бік цієї самої проблеми: єдність в жодному разі не повинна означати самоізоляції, закритости від решти людства, відсутности впливу на нього. Цей аспект нашої національної проблеми стосується найбільше діяспори, українських громад в різних країнах світу, тобто тих унікальних етнічних середовищ, яких саме життя поставило перед подвійною місією, кажучи словами нашого національного Пророка, – свого не цуратись і чужому навчатись.

Як ця місія виглядає на сьогоднішній день? Майже неправдоподібно. Радіо „Свобода“ повідомило (24 серпня), що його кореспонденти опитали громадян 20 країн щодо міри їхнього ознайомлення з Україною, і результати виявилися дуже сумними: „Більшість чужоземців майже не уявляє, що таке Україна... Після 20 років незалежности Україна так і лишається для світової спільноти білою плямою на карті. Лише 5 відс. опитаних приблизно знали, де розташована Україна, половині опитаних було відомо, що це в Европі. Усі інші майже нічого не могли сказати про Україну, лише чули таку назву“.

Подібний вислід привіз з мандрівки по Европі голова Християнсько-Демократичного Союзу Молоді України, український філолог за фахом, Ігор Луб'янов. Він пише в „Газеті по-українськи“ (15 серпня): „У світі нас досі немає... Нас не існує в уяві чужоземців...“ – в уяві німців, французів, чехів, угорців.

Як це може бути? В Німеччині діє Український Вільний Університет, український Пласт, Спілка Української Молоді. У Франції знаходився, після поразки визвольних змагань 1917-1921 років, уряд Української Народньої Республіки в екзилі, в Сарселі працював дуже сильний осередок Наукового Товариства ім. Шевченка, там навіть видано знамениту „Енцикопедію українознавства“. У Чехії діють понад 10 українських товариств, українські суботні школи, виходить „Українська газета“. В Угорщині також є п'ять українських громадських організацій. То як же про нас у цих країнах можуть не знати?

А все ж, попри те, що неґативна відповідь сприймається нами, як цілковита несподіванка, – це, на жаль, давня, вже хронічна хиба. Вона тягнеться ще від піонерських початків організованого українського життя поза Україною. 17 жовтня 1914 року наша „Свобода“ писала: „Хоч ми живемо в Злучених Державах [США] понад 30 літ, та наше становище в новій вітчині дуже слабе. Навіть в тих місцевостях, де ми мали рішаючу більшість ще в недавніх часах, де ще тепер цілі вулиці замешкані нашими людьми, не маємо ми впливу ані на хід публичних громадянських справ – ба, що більше, чужинці, які мешкають в тих місцевостях поруч з нами, дотепер не знають ще, хто ми є“.

Українство в Америці в пізніші роки великою мірою подолало цю хибу, цю непродуктивну ознаку ґето, але й нині ми серед інших етнічних громад в США не є науспішнішими у впливі, скажімо, на Конґрес чи на Білий Дім. В Европі, незважаючи на нашу ледве не масову фізичну присутність там, цей вплив виявляється ще меншим.

Тому ми закликаємо шановних провідників усіх наших громадсько-політичних організацій поза Україною поставитися до цієї проблеми, як до невідкладного завдання.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році
Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковськиий, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $65.00, на півроку – $40.00. Для членів УНСоюзу
$55.00 річно, на півроку – $35.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

ВЕРЕСЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

„Слава сонцем засіяла...“

Ось таке невеличке розходження дат: історичний календар каже, що відкриття у 1903 році пам'ятника Іванові Котляревському в Полтаві відбулося 10 вересня, а спеціяльніші дослідження називають інший день – 12 вересня. Тим часом йдеться не про помилку, а про характерний, як на ті часи, випадок: довкола заздалегідь плянованої і в середовищі тодішнього свідомого українства дуже очікуваної події витворилося таке духовне напруження, що царську владу охопив переляк.

Міністер внутрішніх справ В'ячеслав Плеве видав таємний наказ, що на урочистостях в Полтаві не сміє звучати українська мова – як, мовляв, „крамольне наріччя“. Від співчутливих чиновників люди довідалися про цей наказ, отож з неминучістю виникав настрій протесту, опору українофілам. А міський голова Олексій Трегубов був одним з них. Хоч афіші проголошували відкриття на 10 вересня, О. Трегубов, аби стишити небезпечну для нього напругу, відклав урочисті збори на 12 вересня, на вечірню годину.

Проте Полтавський театр аж тріщав від маси українців. Серед гостей були знамениті діячі національної культури з обох Украïн, Східньої і Західньої: Леся Українка, Василь Стефаник, Михайло Коцюбинський, Борис Грінченко, Михайло Старицький, Володимир Самійленко, Філарет Колесса, Гнат Хоткевич, Панас Мирний, Олена Пчілка, Іван Стешенко, Микола Міхновський, Христя Алчевська, Дмитро Багалій, Олександер Олесь, Микола Лисенко, Кирило Студинський, Василь Сімович, Сергій Єфремов, Микола Аркас та інші. Усіх їх привело до Полтави почуття глибокої вдячности Іванові Котляревському, щасливому засновникові нової української літератури.

І сам пам'ятник авторові безсмертної „Енеїди“ відразу потрапив у перелік шедеврів українського скульптурного мистецтва: його створив харків'янин Леонід Позен, відомий на всю Европу скульптурними композиціями на теми з життя та з історії українського народу – „Кобзар“, „Запорожець у розвідці“, „Оранка на Украïні“, „Скит“, „Переселенці“, а також пам'ятником Миколі Гоголеві.

Навіть постамент під бронзове погруддя І. Котляревського своєю вишуканою естетичністю належить до мистецьких надбань відомого архітектора Олександра Ширшова. На постаменті – три написи: рядок з арії Наталки-Полтавки „Де згода в сімействі, де мир і тишина, щасливі там люде, блаженна сторона“, нижче – рядок з Шевченкового вірша „Слава сонцем засіяла: не вмре кобзар, бо навіки його привітала“, а ще нижче – „Рідний край – своєму першому поетові Іванові Котляревському, 1798-1898“. „Рідний край“ – не перебільшення, бо вся губернія збирала гроші на пам'ятник: з 7,000 жертводавців, 4,000 – звичайні селяни Полтавщини.

Звичайні і незвичайні, бо вповні здавали собі справу з всенароднього значення події і з того, що не означеним афішами, але фактичним героєм того дня буде заборонена царськими сатрапами українська мова.

Головну доповідь в театрі прочитав, російською мовою, авторитетний, але негероїчний філолог Іван Стешенко. Після нього учасників урочистого зібрання вітала – самозрозуміло, українською мовою – мужня Олена Пчілка, мати Лесі Українки. О. Трегубов обірвав її на півслові.

На сцену вийшов М. Коцюбинський, твердо і дзвінко заговорив по-українськи: „Місто Полтава справляє нині свято українського слова. Сто літ минуло, як те занедбане і закинуте під сільську стріху слово, як фенікс з попелу, воскресло знов в устах батька нової української літератури Івана Котляревського, голосно залунало по широких світах...“.

Міський голова, червоніючи від люті, декілька разів перебивав письменника, але коли і наступний промовець, артистка з Чернігова Ольга Андрієвська, вітала залю українською мовою, О. Трегубов не витримав, підскочив до трибуни і став несамовито верещати. Театр загудів від обурення.

Черга виступати – адвоката М. Міхновського, автора вибухоподібної брошури „Самостійна Украïна“, вольового і безкомпромісного українця. „Пане голово, – звернувся від до О. Трегубова, – моя доповідь також буде українською мовою“. О, Трегубов знову зірвався з місця: „Забороняю! Забороняю і Вам і всім іншим!“. Тоді М. Міхновський витягнув з течки доповідь, кинув порожню течку на стіл перед О. Тригубовим і вийшов з залі. За ним вийшли майже всі присутні на зібранні.

Про те, як влада намагалася зіпсувати українцям свято, розповіли навіть російські газети. Серед дуже критичних авторів був і Володимир Короленко – українська людина, але російський письменник. Він писав у журналі „Русскіє запіскі“:

„...Вийшло таким чином, що мова Котляревського і Шевченка, котра привабила в російську Украïну закордонних прочан, законна тільки в Австрії. На своїй батьківщині, в своїй колисці вона заборонена... Цією грубістю і дикістю мовби сказано представникам закордонної інтеліґенції: ви вважаєте нашу Україну метрополією і центром вашої культури і вашої мови. Ми цього не бажаємо, нехай ця мова залишається у вас, за кордоном, нехай краще всі наші українці їдуть до вас до Львова, до ваших шкіл, музеїв та університетів. А в нас ми цього не дозволимо“.

Якби їхня воля, вони й сьогодні на дозволяли б нам бути собою, заборонили б нашу мову. Втім, вони це роблять безперервно, а позаяк у відвертий спосіб нічого їм не вдається, то застосовують підлі, таємні способи.

Примітиви, злобні пігмеї – проти таких велетів, як Іван Котляревський і Тарас Шевченко, московське мрякобісся – проти незгасних українських світил. Оце і є сутність нашої історії.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

З надією на краще майбутнє

Парафіяни Української католицької церкви Пресвятого Серця Христового і Української православної церкви зібралися 24 серпня з нагоди 20-ої річниці Незалежності України біля будинку міської ради в Бінґамтоні, Ню-Йорк.

Після молитви „Отче Наш", яку провели разом з парафіянами священики о. Зіновій Жарський з православної церкви і о. Теодор Чабала з католицької церкви, посадник міста Мет'ю Раян звернувся з вітальним словом до громадян. Від імені парафіян Української католицької церкви Пресвятого Серця Христового виступив з промовою Тарас Стець.

Після урочистого виконання національного гимну „Ще не вмерла Україна" високо на щоглі замайорів синьо-жовтий державний прапор.

На жаль, цього року у 20-ту річницю не було святкового піднесення, радости, як в минулих роках після Помаранчевої революції. Було дуже гірко за долю неньки-України, яка не може позбутися „старшого брата" – Росії.

Проросійський Президент Віктор Янукович веде Україну до залежности від Москви. Були і критичні вислови щодо колишнього Президента Віктора Ющенка, який під час Помаранчевої революції заявляв, що „всі бандити будуть у тюрмах", а сьогодні бандити судять патріотів. З болем у серці люди розходилися з надією на краще.

Микола Валега,
Бінґамтон, Ню-Йорк

Не варто відзначати програну битву

8 липня „Свобода" помістила допис про інсценізацію бою під Берестечком у 1651 році, в якому брало участь Польське стрілецьке братство в ролі переможців. Двічі було подано прізвище голови братства, матір якого була українкою, як – Стомінський. Правильне його ж ім'я – Маріюш Сломінський.

Мимоволі з'являється думка: чи справді варто відзначати програну битву, в якій народ боровся за своє єство проти нападника? Одна річ – поминальні відправи, вислови взаємної пошани та обопільні обговорення історичних подій. Інша справа – з інсценізаціями битв під голим небом, які здебільшого нагадують ігрища для дорослих та часто закінчуються веселою чаркою.

Мабуть, навіть теперішні дружні взаємини між Францією і Німеччиною не спонукають французів запросити німців інсценізувати розгром французької армії під Седаном у 1870 році, а польським патріотам, мабуть, і не сниться відзначати свої поразки з участю чужинців у ролі переможців.

Шкода, що світ ще не дозрів до розуміння заповіді: „Не пожадай країни твого ближнього!"

Роман Б. Воробець,
Александрія, Вірджинія

Число тижневика стало популярним

Ми отримали „Свободу" від 8 липня з вісткою про відзначення в Кривому Розі 70-річчя Акту про відновлення державности України і дуже Вам вдячні за публікацію статті, притому на такому високому рівні – на першій сторінці тижневика.

Взагалі це число тижневика стало дуже популярним серед патріотичної громади міста.

Особисто я чув про Вас ще від колеґ з криворізької „Просвіти", а віднайшовши Вашу інтернет-сторінку, переконався, що це дійсно унікальний архів, який висвітлює аспекти життєдіяльности української громади в США та загалом української історії.

Тепер розповсюджую посилання на ваш сайт серед криворіжців, щоб більше людей могли ознайомитись з діяльністю організованої української громади в США.

Рінат Ковбасюк,
голова міської організації
Української народної партії,
Кривий Ріг,
Дніпропетровська область

Це був мужній виступ політика

Цим листом хочу на сторінках „Свободи" повторити слова, які я приватно сказав президентові Світового Конґресу Українців Євгенові Чолієві з приводу його останніх виступів у Києві:

„Шановний пане Чолій, вітаю Вас і ґратулюю Вам за Ваш блискучий формою і змістом виступ на V Форумі українців у Києві. Це був політично мужній виступ, гідний Вашої професійної і громадської позиції.

Такою ж була Ваша заява перед журналістами в Києві в обороні Юлії Тимошенко. Своїми виступами Ви піднесли престиж нашої національної самоповаги".

Ярослав Розумний,
Вініпеґ, Канада

Нехай не радіють недруги

Досить істотний відтинок земного шляху живемо при формальному суверенітеті й соборності України.

Зараз підсумовуємо здобутки, аналізуємо причини невдач, сумуємо за згубами, яких набралося надто багато. І подумати колись страшно було б, що в часи національного піднесення випаде стільки несподіванок, лихих розчарувань, миттєвої зневіри.

Та нехай не радіють недруги наші: ми нікому ніколи вже не віддамо на поглум нашу Державу, здобуту ріками поту і морями крови своїх попередників – близьких і далеких у часі. Віками гнана нація вертає до тями, натужно й болісно приходить до самоусвідомлення.

Два десятки минулих років не були тільки втратою шансів. Справді, незалежність наша дуже пробуксовує.

Одначе, з надзвичайними труднощами відбувається важкий процес творення держави, що має у спадку колоніяльне рабство, Голодомор-геноцид, цілеспрямоване винищення корінної нації, яку позбавили власної еліти.

За незалежности з'явилося нове покоління, що не зазнало трутизни більшовицького режиму, пройшло крізь „Революцію на ґраніті", „Помаранчеву революцію" і заряджене потужним потенціялом розбудови Національної Української Держави. Будьмо з ним до останку!

Михайло Іщенко,
Канів, Черкаська область

Що сталося 24 серпня 1991 року?

24 серпня 1991 року Українська радянська соціялістична республіка вийшла зі складу СРСР і проголосила свою незалежність, тобто незалежність Української радянської соціялістичної республіки.

Незалежна держава залишила свій державний провід, свою судову, адміністраційну, економічну систему, змінивши лише назву держави на Україна, але не змінивши суті держави.

Держава і далі залишилась Українською РСР і є нею до сьогодні, хоча й змінила назву.

Багато закордонних українців раділо з проголошення незалежности, не здаючи собі справи з того, що залишилась дальше УРСР, хоч під дуже сприємливою для них назвою. Ба, що більше, уряд Української Народної Республіки (УНР) в екзилі, який воював з УРСР продовж довгих років, руками останнього свого президента Миколи Плав'юка, передав цій державі свої повноваження та клейноти, іншими словами, капітулював перед своїм вчорашнім ворогом.

Сьогодні діяспора розчарована ситуацією в Україні, особливо її міжнародною та мовною політикою. Але це тому, що діяспора вважала, що з проголошенням незалежности настане українська національна держава, а не продовження Української РСР.

Ставлення української діяспори до України значно змінилось, але це не вина діяспори, а вина розсварених між собою горе-політиків, які вміють про Україну масненькими словами говорити, зовсім не дбаючи про її долю, не намагаючись перемінити сучасну Україну на Українську Національну Державу, без якої добра українському народові не буде.

Юрій-Мирослав Левицький
Монреаль, Канада

Виглядає, що поляки співпрацювали з поліцією

Від липня 1943 року я з дружиною і дворічним сином жив в її рідному місті Комарні коло Львова. Працював референтом Суспільної опіки Делеґатури Українського Допомогового Комітету Львівської округи.

Одного осіннього дня жителі села Подільці звернулися до нашої Делеґатури з проханням приїхати до них, щоб підбадьорити людей, бо місцеві поляки, які становили в селі незначну меншість, їх лякають, мовляв, як скінчиться війна, тут буде Польща.

Поїхали туди ми, два працівники Делеґатури – її секретар, студент філософії Львівського університету Лев Дрималик, і я. Наша зустріч з жителями села відбувалася в залі колишньої „Просвіти".

Коли ми туди прийшли, заля була битком набита. До нас підійшов один з присутніх і тихим голосом повідомив, що сюди прибуло також багато поляків.

Ми знали, що наших людей дуже цікавлять воєнні події. Тому я в своєму огляді преси розповів про ці події так, як про це писали тодішні наші газети „Львівські вісті" й „Краківські вісті" в умовах німецької цензури.

Свою розповідь я закінчив такими словами: „Нам сказали, що вас дехто лякає, що по війні тут буде Польща. Не бійтеся! Польща тут уже ніколи не буде!". А Л. Дрималик захоплено додав: „А буде Україна!".

Після нашого виступу до мене підійшли якісь два чоловіки і запросили мене до бічної кімнати. Тут дали мені олівець і папір і попросили написати своє ім'я і прізвище. „Пощо вам це?", – запитав я здивовано. „А на пам'ятку, що ви були у нас", – відповіли. Я неохоче написав: „Адольф Гладилович". Не знав, що вони не українці, а поляки і зроблять на нас до ґестапо донос, мовляв, ми на зборах у їхньому селі виступали проти Німеччини. Але доносчики помилилися, бо не могли добре прочитати мій підпис, який я їм залишив, і в своєму доносі замість „Адольф Гладилович" написали „адвокат Радович".

Через цю помилку доносчиків ґестапо арештувало відомого в Комарні адвоката Миколу Радовича. Кілька місяців його тримали у в'язниці на вулиці Лонцького у Львові, а потім випустили на волю. Пізніше він з родиною виїхав до Америки.

Адольф Гладилович,
Монреаль, Квебек, Канада

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

На Союзівці успішно відбулися „Табори Пташат“

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – „Табори Пташат“ на Союзівці влаштовує пластове плем'я „Перші Стежі“ від 1989 року. В програму цього денного однотижневого табору для дошкільників, які володіють українською мовою, входять роєві сходини, спів, майстрування, казки, природознавство, гри й забави, вогники та інші заняття, залежно від теми та фантазії проводу табору. Команду і провід табору творять батьки і матері учасників.

Від 26 червня до 2 липня на Союзівці побували 23 таборовики, поділені на три рої. Табором проводив комендант Роман Крамарчук при допомозі 12 членів Булави. Темою табору було життя на фармі. Діти з

(Закінчення на стор. 9)

Учасники першої тури „Табору Пташат“.

Рій „пташат“ на збірці.

„Пташата“ під час вечері у вишиванках.

„Пташата“ зайняті малюванням.

Так на фармі росте горошок.

Комендантка другої тури табору Марта Войтович (в центрі) з організатором таборів Неонілею Сохан.

Учасники другої тури „Табору Пташат“.

Рій „пташат“ другої тури табору.
Фото: Андрій Войтович і Аскольд Хемич

Діти співають разом з виховниками.

Місійна група молоді УПЦ в США завершила подорож до України

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Напередодні 20-річчя Незалежности України група студентів-парафіян Української Православної Церкви в США, під духовним проводом Єпископа Даниїла – правлячого архиєрея Західньої єпархії УПЦ в США, та Ольги Коффі – працівника Консисторії УПЦ в США, відвідала Україну з благодійною місійною працею в інтернатах для дітей-інвалідів, котрі страждають від фізичних та розумових захворювань.

Подорож була 10-ою місією УПЦ в США в інтернатах України. Вона засвідчила цілковиту зміну в житті дітей-сиріт та інвалідів на Івано-Франківщині, Кіровоградщині та Житомирщині. Життєві умови, продукти харчування, методи опіки та збільшення кадрових фахівців і вихователів – все це зроблено завдяки жертовности вірних УПЦ в США та її співпраці з Фондом допомоги і розвитку дітей Чорнобиля (ФДДЧ).

Саме цю співпрацю між Церквою і Фондом розпочав голова Консисторії УПЦ в США Архиєпископ Антоній, котрий у супроводі проводу Фонду 15 років тому відвідав інтернати України, в яких проживали діти з найважчими вадами.

Владика Антоній у тісній співпраці з директором відділів Консисторії протодияконом Ігорем Махлаєм та Наталкою Капелюх-Ніксон започаткував програму опіки над інтернатами.

10 студентів на початку серпня цього року відвідали інтернат в селі Пугачів Коростенського району, Житомирська область, та завдяки співпраці з ФДДЧ, компаніями „Боїнг“, „Інтерконтиненталь готель Київ“ та під проводом Владики Даниїла взяли участь у відкритті Монтесорі-центру в інтернаті, котрий був споруджений та обладнаний завдяки значній фінансовій допомозі УПЦ в США.

Місійна група передала в подарунок Центрові ікону Володимирської Богородиці.

Представники обласних та районних органів влади нагородили Єпископа Даниїла грамотами відзнаки за багаторічну гуманну опіку над дітьми інтернатів. Владика Даниїл і зазначив, що ця нагорода належить не йому особисто, а тисячам вірним УПЦ в США, котрі жертвують на благодійну місійну працю Церкви. Владика розповів, що українська громада Чикаґо зібрала понад 15 тис. дол. для потреб благодійного фонду Церкви.

Після відкриття Центру в інтернаті протоєрей о. Степан Маслюк – настоятель парафії Пресвятої Богородиці у Бриджпорті, Конектикат, єрей о. Василь Сендега – настоятель парафії свв. Петра і Павла у Пейлос-Парку, Ілиной, Йордан Ґладис та Христофор Макнолті з катедри св. Володимира у Філядельфії, Христина Чорній з парафії Вознесіння Господнього у Мейплвуді, Ню-Джерзі, та Таня Глуханюк з Канади протягом кількох днів працювали у реаблітаційних кімнатах інтернату, готували обідні столи для дітей, прибирали та просто проводили час з дітьми на ігровому майданчику.

Останній день праці в інтернаті закінчився подорожжю членів місійної групи з дітьми-каліками до Коростенського історичного парку.

Після одноденної зупинки в Києві, де студенти відвідали церковні скарбниці України, а також Меморіял жертв в пам’ять Голодомору, місійна група відвідала Знам’янку Кіровоградської области, де протягом тижня надала духовну і фізичну допомогу 120 дітям-сиротам та інвалідам. В цьому інтернаті місійна група забезпечила придбання м’яса для покращеного харчування дітей, ремонт кімнати Монтесорі та автомобіля швидкої допомоги, розмалювання стін інтернату казковими персонажами.

Одним з проєктів було придбання вишиванок для дітей-сиріт та підгузників, на що були використані пожертви Об’єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України.

Кожного дня студенти у супроводі вихователів та няньок інтернату, працю котрих оплачує УПЦ в США, виводили дітей поза межі установи для ознайомлення з навколишнім середовищем. На закінчення кожен учасник благодійної акції отримав почесну грамоту-відзнаку інтернату.

Залишаючи інтернат, Владика Даниїл звернув увагу членів місії на плякат у приміщенні інтернату, котрий підсумовував реальність життя дітей-інвалідів в інтернатах: „Ми всі ангели з одним крилом, і мусимо обнятись, якщо хочемо злетіти!“.

Відділ зовнішніх взаємин УПЦ в США

Молитва на цвинтарі інтернату в Знам’янці.

Місіонери з вихованцями інтернату в Знам’янці.

Єпископ Даниїл спілкується з вихованцями Пугачівського інтернату.

Під час відвідин Пугачівського інтернату – о. Василь Сендега.

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 8)

родичами та проводом табору відвідали сусідню фарму, почули розповіді про господарювання, а під час лекцій природознавства садили фасолю у глечиках.

Друга тура ТП-11 відбулася від 3 до 9 липня. Учасників було 67, роїв – сім. Коменданткою табору була Марта Войтович. Її старша доня – вже абітурієнтка ТП, і мамин досвід праці дуже пригодився в організуванні і переведенні цього великого табору.

Членів Булави було 19. Темою табору була веселка. Діти познайомилися з кольорами веселки – на кожний день мав призначений інший колір. Дехто навіть вбирався у одяг відповідного кольору. Табір був веселий, цікавий і співучий. Діти подружилися і гарно забавлялися у карнавалі. Виготовлені таборові альбоми залишаться спомином на довгі роки.

Цьогорічні табори організувала і ними адмініструвала Комісія таборів „Пташат “ „Перших Стеж“: Неля Сохан – голова, Ореста Фединяк – головний адміністратор та Оксана Ісаїв – член.

„Літопис УПА“ – дзеркало українського Опору

Проф. Петро Потічний.
Фото: Дарія Даревич

ТОРОНТО. – 14 липня у приміщенні Канадсько-української мистецької фундації відбулося засідання Наукового Товариства ім. Шевченка – з лекцією, присвяченою Українській Повстанській Армії, і показом документального фільму „Бандерівці“, створеного чеськими кінодокументалістами.

УПА залишається й досі маловивченою сторінкою нашої історії. В Україні про неї заговорили вголос лише за президентства Віктора Ющенка, а після зміни влади та політичного курсу нею продовжують займатися лише поодинокі відважні дослідники.

Поза Україною в західньому світі і далі домінує назагал неґативне ставлення до українських повстанців-патріотів, виплекане багаторічною потужною радянською пропаґандивною машиною. На щастя, в Канаді живе і працює проф. Петро Потічний. Як колишній вояк УПА він поклав за справу свого життя розповісти правду про український визвольний рух періоду Другої світової війни, і робить це найефективнішим способом – мовою архівних документів, спогадів учасників та свідчень очевидців.

Про цю важливу діяльність, що має загальноукраїнське значення, проф. П. Потічний розповів на згаданому засіданні НТШ. Доповідача представив присутнім проф. Юрій Даревич.

П. Потічний з юних літ був полум’яним патріотом України. Вступив до УПА, коли йому було лише 15 років. В 1947 його відділ мав завдання перейти через Чехословаччину до американської зони в Німеччині, щоб донести правду про повстанців у широкий світ. Лише одиницям вдалося виконати це завдання, серед небагатьох щасливців виявився і П. Потічний.

Після еміґрації до Америки він служив в американському війську в Японії, а по закінченні служби навчався в Колюмбійському університеті в Ню-Йорку. Переїхавши до Канади, працював професором політології в університеті в Гамільтоні, Онтаріо. Від 1973 року почав видавати багатотомний „Літопис УПА“.

У своїй доповіді проф. П. Потічний розповів про справді титанічний труд, який він і десятки добровольців-ентузіястів доклали до цього вражаючого видання, заснованого 1973 року Об’єднанням Колишніх Вояків УПА в США і Канаді та Товариством Колишніх Вояків УПА ім. Генерала-хорунжого Тараса Чупринки в США і Канаді. До 2011 року вийшло вже 92 томи, а наступного року обсяг видання охопить 100 томів.

„Літопис“ складається з кількох серій. Основна серія включає документи підпілля, принесені з України, а також документи з польських, німецьких, чеських, словацьких архівів. У „Новій серії“, заснованій 1995 року, переважають радянські документи, що стали доступними від відновлення державної незалежности України, зокрема протоколи допитів керівників УПА та ОУН.

Серії „Бібліотека“ та „Події і люди“ присвячені аналітичним розвідкам та спогадам. Надзвичайно цінними є спогади різних учасників УПА про Романа Шухевича. Велику історичну вартість мають і зібрані та перевидані підпільні часописи „Чорний Ліс“, „Ідея і Чин“, „Вісті з Терену“ та інші.

Географія „Літопису“ охоплює Волинь, Тернопільщину, Львівщину, Карпатський реґіон та Закерзоння. Окремі томи подають списки полеглих воїнів на теренах заходу України, а також реєстри підпільників і коляборантів Львівщини і Дрогобиччини.

Кожен том має передмову українською та англійською мовами. Видання „Літопису“ посилаються у всі головні бібліотеки світу. Також зусиллями проф. П. Потічного було засновано архів „Літопису“ при бібліотеці Торонтонського університету.

Після доповіді було переглянуто документальний фільм „Бандерівці“, створений чеськими кіномистцями. Перекладав з чеської на українську проф. Йосип Сірка. Необхідно пам’ятати, що зусиллями радянської пропаґанди, а також завдяки провокативним діям радянських спеціяльних служб, в Чехословаччині ще донедавна панувало неґативне ставлення до вояків УПА.

Як показав цей найновіший фільм, чеські історики врешті усвідомили, що українці мали сотні причин ненавидіти комуністів і сталінський режим, і що боротьба УПА була мотивована благородним прагненням українських патріотів визволити свою землю від будьяких загарбників.

Те, що серед опитуваних осіб – очевидців та учасників подій – як авторитетний експерт виступає у фільмі проф. П. Потічний, яскраво свідчить про величезну вагу „Літопису УПА“ як об’єктивного джерела історичної правди.

Праця над „Літописом“ триває, плянується видати ще 25 нових томів, тому видання потребує всебічної підтримки від української громади.

Даґмара Турчин-Дувірак

„Патріярхат“ інформує...

В дорадянські часи Церква знала все найважливіше про життя своїх вірних – у свою чергу, вони знали все найважливіше про життя Церкви.

Атеїстичний комунізм розімкнув це природне коло взаємної близькости, відвернув людей від віри, а Церкву – від людей. Тому так важливо сьогодні відновити втрачений зв’язок. встановити нові канали тісного спілкування і взаємопізнання.

Одним з таких каналів є відомий в діяспорі, а протягом останніх семи років – і в Україні журнал „Патріярхат“. Ось беремо в руки його чергове, 4-те число. „Патріярхат“ ознайомлює з діяльністю Української Греко-Католицької Церкви у різних царинах суспільного життя, тобто це широка мова про її капелянське служіння. Загальна картина дає чітке уявлення про те, що „Церква робить поза церквою“.

Також це число журналу пропонує своє перше інтерв’ю з Патріярхом Святославом (Шевчуком). Заторкуємо стосунки з протестантами, православними, Мукачівською греко-католицькою єпархією, питання політики та актуальність сьогоднішньої назви Церкви (не всюди в діяспорі вона позиціонує себе як УГКЦ), розвиток богословських осередків на Заході, зокрема у США тощо.

Опріч цього, цікавою для читачів, напевне, буде стаття Ліліяни Гентош про фінансово-економічну діяльність Митрополита Андрея Шептицького. Чому Митрополит не будував храмів, а вкладав гроші у банки, кооперативи, нерухомість? Що спонукало Великого Митрополита стати „бізнесменом“? Ці та інші питання автор виносить на суд читача.

З нагоди святкування 20-ліття церковних структур УГКЦ в Польщі висвітлюємо проблеми та виклики цієї спільноти. Через „Патріярхат“ намагаємося тримати українство вкупі. Мусимо знати одні про одних, адже ми – одна Церква.

На сторінках журналу постійно розповідаємо про Східні Католицькі Церкви, бажаємо донести до наших читачів інформацію про різноманіття традицій у єдиній Вселенській Церкві, розширити рамки бачення християнства.

У наступному числі читачі багато довідаються про Коптську Церкву, її історію і сьогодення.

Усіма нашими матеріялами ми прагнемо долучитися до творення єдиної української громади, незалежно від місця проживання її членів.

Запрошуємо до ширшого кола нових читачів „Патріярхату“, який має поширення на всі континенти світу.

Лідія Мідик,
заступник головного редактора
суспільно–релійного часопису
„Патріярхат“

Річна передплата двомісячника 25 дол. Чек виписаний на „The Patriarchate“ вислати на адресу адміністрації: The Patriarchate, P.O. Box 285, Cooper Station, New York, NY 10276.

Адміністратор журналу Світлана Махно: SvitlanaMakhno@gmail.com.

Вісті ЗУАДК-у

ДО УВАГИ КАНДИДАТІВ НА АМЕРИКАНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

Інформаційне бюро ЗУАДК-у влаштовує курс американського громадянства, який почнеться 23 вересня і триватиме до 25 листопада 2011 р.

Лекції відбуватимуться по п'ятницях, від години 7-ої до 9-ої вечора, один раз в тиждень у приміщенні Злученого Українського Американського Допомогового Комітету при 1206 Cottman Ave. у Філядельфії, Па.

Курс безкоштовний. Реєстрація -30 дол. (включає підручник, 100 питань і відповідей, CD's та інші потрібні матеріяли).

Реєстрація відбудеться в п'ятницю, 16 вересня 2011 р. від 7-ої до 9-ої год. вечора в приміщенні ЗУАДК-у.

Можна зголошуватися вже тепер на число 215-728-1630 від понеділка до п'ятниці в годинах від 9:30 ранку до 2:30 по полудні.

Кандидати на американське громадянство, які мешкають поза Філядельфією в США, можуть одержати пакет згаданого курсу, виславши чек на 35 дол. (із зазначенням **citizenship**) на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111.

20-річчя відновлення Незалежности України святкували в усьому світі

ДЕЙВІС, Каліфорнія

20 серпня в приміщенні „Veterans Memorial Theater" міста Дейвіс відбувся концерт, виставка творів мистецтва та святковий обід, організований членами Товариства збереження української спадщини.

Урочисто, під звуки американського та українського славнів, були внесені прапори обох країн на сцену, що надало гарного настрою з самого початку концерту. З привітальними словами звернулися до глядачів голова Товариства д-р Любов Йова, почесний голова, засновник Товариства проф. Юрій Олійник та Генеральний консул України в Сан-Франциско Сергій Альошин.

Надхненно прозвучала пісня про Україну, барвистий віночок українських мелодій та історично-народна „Їхав козак за Дунай" у виконанні ансамблю бандуристів у складі Заслуженої артистки України, бандуристки Олі Г. Олійник, Миколи Настина та родини Романа, Олесі, Марка і Софійки Рітачків, з солісткою, оперною співачкою Оксаною Ситницькою.

За ними виступили „Таборяни" – дівчатка, які перебували влітку на таборі української культури та мистецтва в Сакраменто: Таня Барз, Юля Болюх, Марія Грабовська та Ксеня і Меланія Кузьо. Вони виконали пісню-танець „Ми любимо українські танці" авторства Ірини Сеник з Монреалю, Канада. В дуеті з народною піснею „Ой, по горі, по горі" виступили Оксана і Святослав Стуси.

Українські танці виконали три танцювальні ансамблі під керівництвом Георгія та Ірини Арабаджі – „Калина", „Веселка" і „Сонечко". Пролунали лемківські мелодії – їх виконали мама Леся і дочка Софійка Соколовичі, обоє на скрипках. Молодіжний український театр під керівництвом О. Ситницької оказав виставу „Купала".

Іванна Таратула з донечкою Юліянкою звернулися до публіки з теплими вітаннями та заспівали українські пісні. Танцювальний ансамбль „Журавлики" у складі Орисі та Іванка Стусів і Юлії та Павла Жеребінських виконав „Гуцульський танець" у постановці Віри Візір. З патріотичними піснями вийшли на сцену співаки вокального ансамблю „Коляда".

Було представлено сцену з опери „Запорожець за Дунаєм", в якій брали участь О. Ситницька С. Стус, І. Таратула та Андрій Криштафович. Успіхові сцени допомогла велика картина, яку приготувала художниця Маргарита Чаплінська для опери. Після масової хорової сцени глядачі аплодували танцюристам, які групами витанцьовували варіянти знаменитого „Гопака".

Після святкового концерту відбувся український обід у приміщенні громадської залі, де приймали гостей Світлана Криштафович та Ігор Шевчик, які гарно прикрасили обідні столи з допомогою подружжя Барбари і Захарія Вочків, а також інших помічників. С. Криштафович мала злагоджену команду помічників: Галю та Богдана Монастирських, Галю та Миколу Паращаків, Наталю та Ігора Шевчиків. Також допомагали Оля Тишкевич і Галя Стецьків, Оля Трофимлюк та Галя Длугань.

Цього року були гарні українські виграші для льотерії, які подарували родина Качмарів, Галина-вишивальниця з Сан-Дієго, С. Криштафович та О. Олійник, Аліна Ільчук, Оленка Осколкова і Андрій Кухарук.

Завдяки гарній колекції української танцювальної музики Миколи Гонтара та О. Олійник присутні веселилися до півночі під запальні мелодії традиційних та сучасних колективів та відомих співаків з України та діяспори.

Оля Герасименко

Фінальна сцена святкового концерту Товариства збереження української спадщини Північної Каліфорнії.
Фото: Юрій Олійник

Танцює „Сонечко" – керівники Георгій та Ірина Арабаджі.

Дитячий ансамбль „Таборяни" та Ансамбль бандуристів Північної Каліфорнії у святковому концерті.

АСТОРІЯ, Ню-Йорк

Учасники свята в Асторії, Ню-Йорк.

21 серпня в залі церкви Чесного Хреста парафіяни зібрались дружною родиною, щоб в цей святковий день ще раз доторкнутись тих витоків духовних джерел, які об'єднують українців усього світу.

Під звуки козацького маршу на святково прибрану сцену було внесено Державний прапор України. Усі присутні заспівали Державний гимн України. Голова Об'єднання жінок Оборони чотирьох свобід України Марія Лібер зачитала Акт Проголошення Незалежности України. Парох церкви о. Януарій зачитав привітання з Днем Незалежности від Верховного Архиєпископа Української Греко-Католицької Церкви Святослава Шевчука.

Доповідь про історичний розвиток та становлення Української держави виголосив Зенон Войтович, зупинившись також на проблемах сьогоднішньої влади в Україні.

Мистецьку програму підготувала родина Павлишиних. Нові пісні виконав відомий дует сестер Надійки та Наталії Павлишин „Чисте джерело", який завжди тепло зустрічають парафіяни протягом 10 років. Символом неперервности традицій та культури стала декламація віршів про Україну, яку виконали парафіяни – батько Мирон та син Орест Вітюки.

На закінчення дует „Чисте джерело" виконав гимн США.

Ігор Павлишин

20-річчя відновлення Незалежности України святкували в усьому світі

ЛЬВІВ

Святковий концерт у Львові біля пам'ятника Тарасові Шевченкові. Фото: Марта Осадца

Протягом п'яти днів, 20-24 серпня, стародавній Львів святкував День Незалежности України. Протягом цього часу в місті відбувалися концерти і забави.

20 серпня свято розпочалося Міжнародним фестивалем фольклору „Етновир".

21 серпня на площі Ринок виступили дитячі колективи. Відбувся фестиваль незалежного кіна „Кіно-Лев".

Святкування продовжилися 22 серпня „Святом хліба" в Музеї народної архітектури та побуту „Шевченківський гай".

Ольга Ільків – колишня зв'язкова генерала Романа Шухевича.

А 23 серпня Львів відзначав День Державного прапора. Цього дня у центрі Львова одягли у вишиванки скульптури давньогрецьких богів, біля Парку культури та відпочинку ім. Богдана Хмельницького провели молодіжний фестиваль графіті, темою якого була національна спрямованість.

24 серпня відбулося покладання квітів та віче біля пам'ятника Степанові Бандері. На площі перед пам'ятником були розгорнені велетенський портрет С. Бандери і Державний прапор України.

Пізніше біля пам'ятника Т. Шевченкові було відслужено традиційний вже Акафіст до Матері Божої, який прикрасила своїм чудовим співом Заслужена хорова капела „Дударик" на чолі з незмінним керівником і диригентом, Заслуженим діячем мистецтв України, лавреатом Національної премії України ім. Т. Шевченка, Народним артистом України Миколою Кацалом.

Марта Осадца

ХОЛОДНИЙ ЯР, Черкаська область

Святкування 20-річчя Незалежности України ще раз продемонструвало, наскільки влада далека від народу і наскільки їй осоружне все українське. У Смілі ще ніколи це свято не мало такого нікчемного вигляду. Мешканці 24 серпня масово копали на городах картоплю, але увечорі потяглися до центру міста. Святкових заходів не було ніяких, лише біля Будинку культури співали діти.

Зрозумівши, що влада свято проігнорувала, люди самі почали організовуватися. Чимало молоді прийшло до центру міста у вишиванках, а більшість авт прикрасила національна символіка. Дівчата ще й намалювали на щічках синьо-жовті сердечка.

Члени Всеукраїнського об'єднання „Свобода" провели пішу ходу від погруддя Богдана Хмельницького до пам'ятника Тарасові Шевченкові. А козаки „Холодноярської Січі" 23 серпня запросили до центру міста ветеранів національно-визвольних змагань і вручили їм грошову допомогу та квіти.

Козацький гурт „Заграва", який є підрозділом „Холодноярської Січі", подарував низку українських пісень.

Опісля „січовики" поклали квіти до пам'ятників Б. Хмельницькому і Т. Шевченкові, до пам'ятного хреста жертвам Голодомору і більшовицьких репресій. А тоді проїхали Холодним Яром до місця загибелі головного отамана Василя Чучупаки, провели віче біля пам'ятника героям-холодноярцям у селі Мельниках Чигиринського району, відзначили найкращих своїх побратимів біля Гайдамацького ставу.

Олександер Вівчарик

Представники „Холодноярської Січі" на місці загибелі Василя Чучупаки. Фото: Олександер Вівчарик

ТЕЛЬ-АВІВ, Ізраїль...

(Закінчення зі стор. 1)

„З щирою вдячністю пам'ятаємо про неоціненну допомогу світового українства, передусім у перші роки розбудови Української держави. Високо ціную вашу практичну підтримку, яка сприяла налагодженню відносин України з міжнародним співтовариством, розгортанню її дипломатичної присутности у світі".

В святкові дні відбулася прем'єра пісні єрусалимського композитора, колишнього жителя Кривого Рогу Михайла Бендикова на слова київської журналістки Оксани Восканян „Мати".

„Я написав цю пісню душею і дарую її Україні з почуттям любови сина до батьківщини і бажаю всім українцям миру і спокою", – сказав композитор.

А в місті Лоді українка Марта Христова організувала і провела виставку рушників. „Я назвала виставку „Бабусині дороги", – розповіла вона, – адже українські жінки завжди, вишиваючи довгими зимовими вечорами, довіряли кольоровим ниткам та візерункам свої надії, мрії і долю. Серед експонатів є рушник, якому 100 років. Його вишивала моя прабабуся".

„Не ідеї нас єднають
з материнським краєм,
Не герої на баскім коні.
А сумне „кру - кру",
неспішний постук дятла,
Та бузок з каштаном навесні".

Це слова з нового вірша до свята України ще одного українця, колишнього жителя Канева Івана Потьомкіна з Єрусалиму. В ньому – і надія, і душа українців, доля яких – жити на чужині.

Марта Христова на виставці рушників в Лоді, Ізраїль.

20-річчя відновлення Незалежности України святкували в усьому світі

ДНІПРОПЕТРОВСК

Дніпропетровськ – місто особливе: тут завжди паралельно існували номенклятурно-державні методи оперування свідомістю громадян і паростки поміркованої демократичности. Коли місцева влада отримала команду продемонструвати льояльність до ідеї Незалежности, то знайшла гроші для виконавців кількох „проєктів“.

Так, у приміщенні обласної адміністрації відбулася виставка копій документів щодо виборювання Україною незалежности, починаючи від часів Гетьманщини до 1991 року.

Відбулась акція „Всеукраїнський вишиваний рушник“ , на якій було показано рушник довжиною 20 метрів.

У прес-центрі філії Київського інституту проблем управління ім. Горшеніна відбувся „круглий стіл“ на тему „Як це було: спогади учасників набуття незалежности Україною“, на якому про події 1991 року розповіли голова обласного об’єднання Всеукраїнського товариства „Просвіта“ ім. Тараса Шевченка Сергій Довгаль, голова обласної організації Української народної партії Анатолій Сокоринський та засновник крайової організації Народного Руху України Іван Шулик.

Хоч живі „герої“ дотримувалися державної української мови, але організатори були принципово російськомовними – дивно виглядає, коли про незалежність України промовляють російською!

В музеї „Літературне Придніпров’я“ 17 серпня відкрилася виставка „Спочатку було „Слово“. Були продемонстровані 18 випусків рукописної газети „Слово“, яку мешканці міста могли читати у вітрині тодішнього Будинку преси. Цей величезний п’ятиповерховий будинок купив Павло Лазаренко (на ім’я свого родича), і нині його орендують приватні фірми. Яскравий приклад розвитку „свободи преси“ в Україні!

Саме в ньому було створено місцеве Товариство любителів української мови ім. Дмитра Яворницького, яке підготувало 20 випусків величезної, на чотирьох склеєних аркушах, рукописної газети „Слово“. Її редаґував письменник Володимир Заремба. Газета була ілюстрована фотографіями фотожурналіста Бориса Ковтонюка. Вона порушувала проблеми оновлення верхніх ешелонів влади, наслідки катастрофи 1986 року на Чорнобильській атомній електростанції, писала про русифікацію Дніпропетровщини, яка триває й тепер, протистояння Народного Руху з місцевою владою. Газета була рукописною, адже усі друкарні контролювали Комуністична партія і КҐБ, тому надрукувати наклад було неможливо.

Меморіяльна дошка на місці появи першого українського прапора.

За прикладом „Слова“, у 1990 році у Дніпропетровську почали видавати й інші „альтернативні газети“ – „Жорна“ (Народний Рух України), „Форум“ (Незалежна ініціятивна група), „Пороги“ (Українська асоціяція незалежної творчої інтеліґенції). Письменник Ярослав Трінчук започаткував видання демократичного літературно-мистецького журналу „Монастирський острів“.

Газету „Форум“ везли потягом до Литви, де її друкували накладом 10-15 тис. примірників і розповсюджували у Дніпропетровську.

Ці приклади сплеску громадянської національно-демократичної активности у Дніпропетровську різко контрастують з нинішнім занепадом свободи слова, з загальною пригніченістю громадян, з відсутністю виявів протесту.

Володимир Єфимов

Учасники подій 1991 року (зліва): Іван Шулик, Сергій Довгаль та Анатолій Сокоринський.

РІВНЕ

Ще у 2006 році місто встановило „Вишитий рекорд“ України. Тобто, в одному місці зібралося найбільше людей у вишиванках. Тоді було 3,298 учасників.

Цього року 24 серпня у центрі міста зібралося 6,570 людей у вишиванках. Причому, не лише рівнян, а й мешканців населених пунктів з усієї області. Такий результат, зрозуміло, став новим українським рекордом.

А на Театральній площі 24 серпня мешканці та гості міста взяли участь у викладенні монетами 20-метрового малого герба України – тризуба. Завдяки акції, ініціятором якої став журналіст Олександер Шустерук, вдалося зібрати 8,329 грн. на лікування дворічного Микити Хитрого, котрому після трансплантації печінки необхідно провести курс післяопераційного лікування.

Пекарі акційного товариства „Поліссяхліб“ виготовили триярусний коровай вагою 236 кілограмів. 25 серпня його показали на параді молодят, що відбувся в обласному центрі.

Євген Цимбалюк

Монета до монети – вийшов герб.

Наймолодша учасниця „вишитого рекорду“ – тритижнева Настуня з Рівного на руках у мами.

Коровай у Рівному вразив і вагою, і красою.

У Києві відслужили Панахиду за воїнами Армії УНР

КИЇВ. – 25 серпня з нагоди 20-ої річниці відновлення Незалежности України Панахиду за воїнами Армії Української Народної Республіки біля пам'ятника „Старшинам Армії УНР – уродженцям Києва" відслужив протоєрей Української Православної Церкви Київського патріярхату о. Віктор Мілейко.

Пам'ятник був відкритий 28 травня цього року на подвір'ї храму ікони Божої Матері „Неопалима купина" УПЦ КП у мікрорайоні Оболонь. Це збільшена копія ордена „Хрест Симона Петлюри". Двометровий хрест встановлений на постаменті, на якому з чотирьох сторін світу закріплені меморіяльні дошки з іменами 34 старшин Армії УНР, які були уродженцями Києва.

Павло Подобєд

Панахиду відслужив о. Віктор Мілейко.

Панахида біля пам'ятника „Старшинам Армії УНР – уродженцям Києва".
Фото: Павло Подобєд

У Зборові відкрили пам'ятник борцям за волю України

ЗБОРІВ, Тернопільська область. – 21 серпня у Зборові відкрили пам'ятник „Борцям за волю України" на подвір'ї місцевого музею „Зборівська битва". Це чорний козацький хрест з написом „Борцям за волю України" та дві литі гармати обабіч хреста, копії тих, які використовували козаки у своїх походах. На урочистості прибули гості з Києва, Черкащини, Херсонщини, Хмельниччини, Івано-Франківщини та інших реґіонів України.

До підніжжя хреста було висипано землю з різних куточків України, яку привезли з собою гості на урочистий захід. Привезено землю з леґендарного українського цвинтаря в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, де діє духовний центр українського православ'я в Америці.

Почесну варту біля пам'ятника несли ветерани члени братств Організації Українських Націоналістів і УПА ім. генерала-хорунжого Романа Шухевича та Дивізії „Галичина".

Окрасою свята стали виступи творчих колективів, які своїми талантами прославили українських воїнів.

Ініціяторами створення пам'ятника стали голова Вільної профспілки підприємців України Валентина Коробка, а також Олег Зварич, Рима Кравченко, Валентина і Микола Москаленки, Наталія Венничук, Ольга Джмака, Марія Стовбун, Галина Пантюхніна і Василь Лабайчук.

Козацький хрест виготовив на замовлення Благодійної ініціятиви „Героїка" майстер з Черкащини Олег Собченко.

Павло Подобєд

На відкритті пам'ятника „Борцям за волю України".
Фото: Валентина Дрищук

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ

Зиновій Соколюк – вояк УПА і професор УВУ

Зиновій Соколюк – вояк Української Повстанської Армії (зліва) і професор Українського Вільного Університету.

Мені пощастило знати розважливого і завжди спокійного професора Зиновія Соколюка, коли я, адвокат з Полтавщини, вчився в Українському Вільному Університеті 1997 року.

Багатьом з нас, студентам з України, не були цілком зрозумілі його розважання в царині адміністративного права країн Европи. У нас тоді був пострадянський підхід до вивчення цього предмету, іншими були методологія та правосвідомість.

Для нас З. Соколюк був, перш за все, не професором, а леґендарним вояком з відділу „Бриля” Української Повстанської Армії, а згодом – „Сагайдачного” (Романа Боднара), що раніше належав до відділу„Бастіон”, який з боями пробився на Захід, в американську зону окупації.

З. Соколюк 18-річним юнаком склав присягу під керівництвом віце-президента Української Головної Визвольної Ради о. Івана Гриньоха поблизу Славська та пройшов вишкіл у старшинській школі УПА „Олені-2”.

Проф. З. Соколюк помер раптово 2 січня 1998 року у своєму помешканні в Мюнхені.

Осиротів УВУ, бо З. Соколюк, як проректор і декан факультету права і суспільно-економічних наук, був промотором втілення нової осучасненої концепції найстарішої науково-освітньої установи української еміґрації у складних умовах Заходу. У цій справі він був невтомним, маючи великий авторитет у німецьких колах, у тому числі й урядових. Зовсім юним він опинився на чужині, але зумів дійти до вершин світової слави в ділянці адміністративного права, зокрема в теорії поліції, цього надзвичайно важливого питання, яке знаходиться на зрізі правничих і соціяльних наук.

З. Соколюкові ще не виповнилося й 30 років в часі написання його ґабілітаційної праці „Теорія поліції”, якій в нинішньому часі немає ціни.

В науковій спадщині З. Соколюка „Теорія поліції”, яка вийшла друком з моєю передмовою у видавництві „Гадяч” у 2005 році, має особливе місце.

Книга відкриває для нас З. Соколюка як науковця, який не тільки подає у вказаній праці найбільш послідовне викладення своїх наукових принципів, але й ґрунтовно досліджує тему, за яку взявся.

Демократизація правових систем в Західній Европі, яка почалася після падіння режимів авторитарного зразка, вимагала нових підходів у реформуванні поліції, яка за недавніх часів в тоталітарних країнах виконувала політичні функції.

З. Соколюк виступив проти тенденційности у дослідженні самого явища поліції. На стиль і зміст праці З. Соколюка мав величезний вплив проф. Юрій Панейко, який вже на той час був широковідомим у світі правником й науковцем.

З. Соколюкові, безперечно, вдалося уникнути зайвої опіки й патронування, бо вже тоді він мав ступінь доктора й плідно працював у царині адміністративного права, вивчаючи теорію і досвід західних країн у сфері вдосконалення функцій та засад поліції. „Теорія поліції” для З. Соколюка стала першим солідним науковим успіхом.

В Україні необхідно удосконалити національне законодавство в площині чіткої реґляментації діяльности органів Міністерства внутрішніх справ відповідно до законодавства країн Европейського союзу. І тут в пригоді може стати праця З. Соколюка.

д-р Олександер Панченко,
Лохвиця, Полтавська область

Мистецька виставка в Українському Інституті Модерного Мистецтва

Майк Гелбінґ. „Заплутаний фонтан".

Роксана Леґенстайн. „Пристань".

ЧИКАҐО. – 19 серпня в Українському Інституті Модерного Мистецтва (УІММ) відбулось відкриття виставки двох талановитих мистців, які зуміли поєднати власні твори гармонією ідейних співвідношень – Майка Гелбінґа та Роксани Леґенстайн.

Загалом твори обох мистців об'єднує підсвідоме креативне начало, яке допомагає їм обом зосередитись на взаємодоповненні створеного й природного, холодного й теплого, штучного й живого, що у свою чергу втілилось в експозиції у калейдоскоп ідей.

Оксана Федорук-Терлецька

Колекціонер фотоапаратів

Колекціонер Роман Винник біля старої фотокамери.
Фото: Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У краєзнавчому музеї 28 липня відкрито виставку „Світ старих фотоапаратів" з приватної колекції Романа Винника – співака, музиканта, аранжувальника, директора районного будинку народної творчості.

Виставку відкрила директор музею Надія Голод. Окрім 70 фотоапаратів Р. Винника, можна побачити фотоапарати ряду фотомистців, а також старі меблі, світлини, фотоальбоми з музею й приватних колекцій. Р. Винник зібрав понад 150 фотоапаратів, вироблених у колишньому Радянському Союзі та за кордоном.

На виставці діяв „Фотосалон XXI століття" Андрія Якиміва, де кожен міг отримати в подарунок свою світлину з автографом колекціонера.

Тетяна Будар

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Вересень 2011 року, ч. 133

Нова книга Івана Дзюби

Видавничий дім „Києво-Могилянська академія“ за фінансової допомоги Фундації ім. Івана Багряного видав друком велику нову книгу Івана Дзюби „Нагнітання мороку. Від чорносотенців початку XX століття до українофобів початку століття XXI“.

Книга містить статті на теми, які тривожать багатьох громадян України. Ці проблеми концентруються в підтримуваній правлячою олігархією системній компрометації національних історичних і культурних цінностей та відродженні й насаджуванні ідеології російського націоналізму й неоімперіялізму. Автор показує аґресивність, антигуманність і ретроґрадність цієї ідеології, зверненої в історичне минуле, та небезпеку її для майбутнього України за умов політичної несамостійности сучасної української влади та коляборації значної частини так званої „еліти“ з чинниками „русского міра“, в який хочуть повернути Україну будь-якою ціною.

Перший розділ книги названо „Україна в пошуках нової ідентичности“, далі йдуть матеріяли як відгук на нову ситуацію, епізоди з історії російського націоналізму, зокрема про отруйне вістря українофобії Дмитра Табачника та інших. Останній розділ містить матеріяли на тему „Русифікація України вчора, сьогодні і завтра“.

Цю книгу І. Дзюба вручив колишньому прем’єр-міністрові Юлії Тимошенко з таким автографом: „Дорога Юліє Володимирівна! Хай християнський Бог допоможе Вам вистояти на неправовидному судилищі олімпійських божків і їхньої челяді“.

Нижче містимо думки І. Дзюби з цієї книги, як відповіді на запитання, поставлені йому в інтерв’ю з львівським журналістом Ігорем Пеленським.

– Чи є в Україні політична постать, навколо якої могло б об’єднатися суспільство?

– На жаль, на це Ваше запитання я не можу дати впевненої відповіді. Не бачу постаті, навколо якої об’єдналося б суспільство (хоч є постаті, навколо яких об’єднуються великі суспільні групи). І причина тут не тільки в бракові безумовно авторитетних для всіх діячів, що запропонували б переконливу і реалістичну (а не риторичну) програму розвитку, а й у станові самого суспільства: воно не сконсолідоване, воно – внаслідок історичних розчарувань – втратило віру не лише в імовірних провідників, а й у можливість конструктивних ідей. Його роз’їдає скепсис, який часом переходить у цинізм. Звичайно, це не єдиний „колір“ нашого суспільства, не наскрізний, але – переважний.

Не кажу вже про традиційну українську ворохобну отаманщину, непозбутню пристрасть ставити-скидати, ставити-скидати, ставити-скидати (ставити „кращого“, який виявляється „гіршим“, і так без кінця).

За цих умов важко говорити про те, кому мала б належати ініціятива у досягненні „грамотного керування динамікою суспільної свідомости“. Зрештою, нікому не заказано – хай пробують, хто суб’єктивно до цього підготовлений і має об’єктивні політичні можливості й силу. Може, „Наша Україна“, пострухівські течії? Хоч їм для цього б треба відмобілізуватися – ідейно, організаційно, структурно.

А взагалі „грамотне керування динамікою суспільної свідомости“ – поняття двозначне. Не хотілося б розуміти його як пропаґандистське напучування народу.

Якщо ж розуміти під цим повноту інформування, об’єктивну аналізу проблематики, утвердження фундаментальних суспільних цінностей, розроблення і популяризацію переконливої „мобілізаційної“ національної перспективи, – то це мало б бути прероґативою найвищих державних чинників: Президента, Верховної Ради, Кабінету міністрів. Але для цього потрібна інша якість держави.

Ви почали з констатації наявности чи й переважання в суспільній свідомості „плаксивого варіянта оцінки нашої історії в останні 12 років“. Мені дуже не по душі бути „плаксієм“, і я намагаюся бути оптимістом. Проте нерідко бере розпач. Його викликає не так політичне та соціяльно-економічне становище України (хоч і тут вистачає підстав і для гіркоти, і для сорому, але все-таки ситуація потроху поліпшується), – як національно-культурна перспектива (швидше безперспективність).

Звичайно ж, Україна як держава відбудеться (коли ще не відбулася), але якою буде ця держава? Якщо не буде зупинено нинішні потужні процеси деукраїнізації, що відбуваються – на ґрунті фундаментальної спадщини царизму і сталінізму – за умов фактичної окупованости України російськими мас-медія, російською „попсою“ і московським попівством, – то не виключено, що в майбутньому ми матимемо Україну без українців. Тобто, будуть люди, які називатимуть себе українцями і матимуть українські прізвища (від младодеркачів до іншосимоненків), але не буде української мови й культури як актуальної реальности, як обличчя суспільства.

На мій погляд, справа не лише в дисфункції демократичних інституцій (це, може, швидше наслідок, аніж причина), а й у тій деморалізації, розкультуренні, обездуховленні, що є нині найгрізнішим світовим процесом – грізнішим, ніж насування екологічної катастрофи.

„Масова“, „одномірна“ людина легко піддається великим демагогам, але не терпить великих духом. У нинішньому „прагматичному“ світі навряд чи можливий новий Магатма Ґанді, чи новий Лев Толстой, чи новий Ромен Роллан. А такий собі Джузепе Ґарібальді мав би статус терориста і був би в міжнародному розшуку.

У сучасній же політиці фатально не щастить гуманістично налаштованим політикам і реформаторам (згадаймо сумний кінець Джімі Картера або Михайла Ґорбачова). Та й великий Шарль де Ґоль – останній великий політик в Европі – скінчив не найкращим чином. Гору беруть герої кон’юктурної хвилі, майстри бігу на короткі дистанції. Здрібніле суспільство замовляє здрібнілих політиків.

– Чому, на Вашу думку, в Україні бракує національного солідаризму?

– Більшовизм, вульґаризуючи поняття клясовости й соціяльних інтересів та використовуючи відповідну пропаґандистську риторику для винищення цілих соціяльних верств і для етноциду, настільки скомпрометував ці поняття, що в пострадянських суспільствах, зокрема в Україні, стало немовби непристойним говорити про клясові чинники, – натомість популярним стало абсолютизувати чинники національні. Колись героїзувалася клясова солідарність, тепер – національна (в тих колах, про які ми з вами говоримо). Справді, історія знає немало прикладів, коли „національний солідаризм“ творив чудеса. Але ще більше прикладів, коли клясовий або становий інтерес переважував загальнонаціональний. Це було в історії всіх без винятку країн і народів. Клясовий, становий, зрештою житейський матеріяльний інтерес – це той чинник, який ніколи не можна (небезпечно!) скидати з рахунку.

На зламі 1980-1990-их років, у період боротьби за національну державність, національно-демократичні сили не зареаґували вчасно на необхідність наповнити національний проєкт конкретним соціяльним змістом, – і віддали соціяльну проблематику „лівим“ демагогам. А повертати втрачений шанс важко.

Наслідки ми бачимо: в ролі найпослідовніших оборонців знедолених (хоч оборонців суто риторичних, на рівні словесному) виступають недавні держексплуататори (найполум’янішими оборонцями за свободу красуються недавні ідеологи табірної демократії).

– Чи можна говорити про „національний солідаризм“ у нинішній Україні?

– Важко. Не тільки через глибоку соціяльну прірву між багатими й бідними, а й через те, що більшість скоробагатьків, засліплених азартом „первісного нагромадження“, демонструють цілковиту відсутність соціяльної совісти й соціяльний цинізм.

Про „національний солідаризм“ у нинішній Україні можна говорити хібащо в перспективі – в сенсі згуртування людей, які хочуть бачити Україну інакшою, і вироблення відповідної світоглядної та культурної платформи. Покищо маємо лише спонтанні поривання в цей бік.

Щиро дякуємо за підтримку!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на видання публіцистичного збірника (Видавництво „Бористен“) „З душі й серця“, присвяченого темі геноциду в Україні 1932-1933 років, створеного московсько-комуністичною владою, такі особи: 2,000 дол. – **Людмила Неліпа** та **Ніна Колосовська;** по 500 дол. – **Анна і Степан Феденки** та **Лідія й Анатолій Валюхи-Брантони**; 200 дол. – **Алла Черний**; по 100 дол. – **Віктор Бабанський** та **Софія й Микола Петруші;** по 50 дол. – **Оля і Петро Матули** та **Іван Свириденко.**

На потреби Фундації та інші цілі прислали пожертви: 1,000 дол. – **Галина й Олексій Воскобійники;** 300 дол. – **Українська євангельська церква в Юніоні,** Ню-Джерзі, – для журналу „Бористен“; 250 дол. – **Олена Кульчицька-Папіж** (з них 200 дол. – на конкурс з української мови та 50 дол. – на виробленна фільму „Чорний ворон“); по 200 дол. – **Лідія Таращук** та **Марія Зарицька** – для сиріт; 200 дол. – **Іван Бренько**; 125 дол. – **Петро Матула;** по 100 дол. – **Любомира Мичковська, Петро Гурський** в пам’ять Лідії Китастої для Києво-Могилянської академії та **Олександер Кривенко** в пам’ять дружини Лідії Кривенко; 50 дол. – **Степан Городецький;** по 25 дол. – **Людмила Лапчик** та **Юрко Мичковський;** 10 дол. – **Данило Томащук.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресі України, виданню вартісних книжок, студентам, сиротам та заохочувати провідників України братися до діла для закріплення самостійної, незалежної демократичної України!

Потрібні пожертви

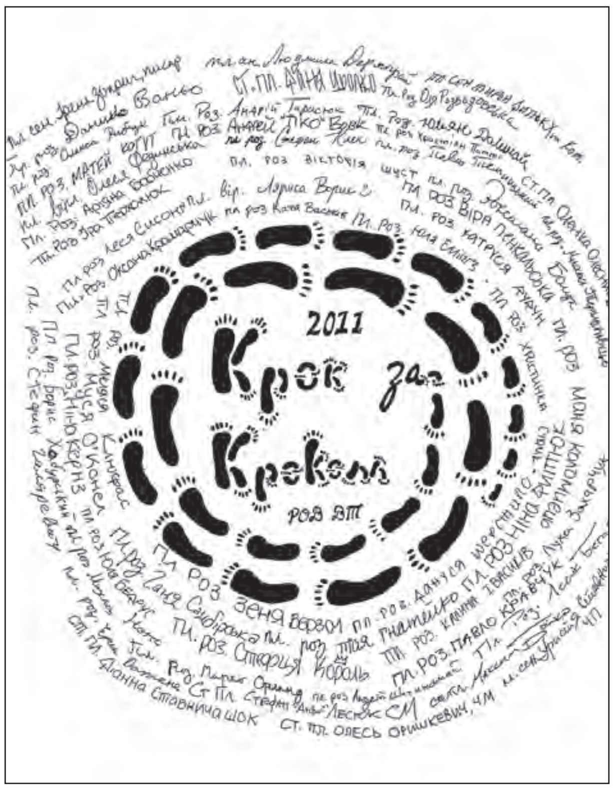
Тема серії книг Івана Дзюби „На трьох континентах українського життя“, що їх Видавничий дім „Києво-Могилянська академія“ плянує присвятити до 80-ліття видатного науковця і громадського діяча, академіка Національної Академії Наук України (НАНУ), автора однієї з найвизначніших праць українського дисидентського руху – книги „Інтернаціоналізм чи русифікація?“, уже своєю назвою дає читачеві можливість зрозуміти творчий задум автора.

Тема цих книг – творчий шлях українських письменників, літературознавців та філософів, які впродовж XX ст. працювали в Україні і на еміґрації.

Видавничий дім звернувся до Фундації ім. Івана Багряного за фінансовою допомогою, яка, в свою чергу, звертається до української громади з проханням допомогти своїми пожертвами, щоб видати книги І. Дзюби. Пожертви можна надсилати на адресу фундації.

Дописи і листи
до Фундації ім. Івана Багряного,
членські внески і пожертви
просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA.
Сторінку редагує
Олексій Коновал.

Привіти з пластових таборів

Пластовий вишкіл новацьких виховників „Крок за кроком“ на оселі „Вовча Тропа“.

Табір пластових новаків „Княжа сила“ на оселі „Новий Сокіл“.

Табір пластового юнацтва „П’ятий елемент“ на оселі „Новий Сокіл“.

16-ий Пластовий Курінь «Ватага Бурлаків» ділиться сумною вісткою з членами Куреня, з пластовою та цілою українською громадою, що в суботу, 13 серпня 2011р. відійшов від нас на Вічну Ватру наш дорогий друг

Пл. Сен. Кер.
Ігор Король - "Папірчик"

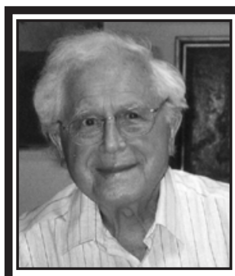
Був дуже діяльним пластуном і членом Ватаги від початку її існування.

Залишив у глибокому смутку підпору Стефу, сина Олеся - "Пупчика" (Бурлака) з дружиною Вікторією, доньку Марту та внуків Олеся, Павла, Лесю і Стефцю.

Похоронні відправи відбулися 19 серпня 2011 р. в Церкві Непорочного Зачаття, Hamtramck, MI.

Опечаленій дружині Стефі та всій родині найщиріші вислови співчуття

засилають друзі Бурлаки.

У ДРУГУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА і БАТЬКА

св. п.
мґр прав

СВЯТОСЛАВА Н. КОЦИБАЛИ

який відійшов у вічність 11 вересня 2009 р.

будуть відправлені
ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в Йонкерсі – в церкві св. Михаїла
в Ансонії – в церкві свв. Петра і Павла
та в церквах у Бориславі, Дрогобичі і Києві в Україні.

Засмучені:
дружина – ГІЗЕЛЯ
донька – д-р АРКАДІЯ
та ближча і дальша родина в Америці і Україні

З відходом у вічність нашої дорогої шкільної товаришки

св. п.

ОРИСІ МАНДИЧ-ДЗЮБІНИ

Складаємо всій Родині щирі вислови співчуття

Колишні студенти гімназії Ляндсґут (Баварія).

З глибоким смутком ділимося болючою вісткою з пластовими друзями, приятелями і української громадою, що 13 серпня 2011 р. відійшов на Вічну Ватру

св. п.
пл. сен. кер.
Ігор Король
Папірчик - Бурлака

на 89-му році життя.

Народився 14 червня 1922 р. у Станиславові, помер 13 серпня 2011 р. у Дітройті. Був інженером, громадським діячем і пластовим провідником. Закінчив студії механічної інженерії і працював в Chrysler Corporation 35 років. Був в управі Товариства Інженерів у Дітройті, членом дирекції Кредитівки "Самопоміч", членом дирекції Фундації Українсько-Американського Центру, секретарем пластового відділу Українського Братського Союзу.

Від 1946 р. належав до Пласту і до Ватаги ,,Бурлаків." Відбув Бурлацькі лещетарські табори Bodenschneid Hutte, Steinernes Meer, Algau і Бурлацькі Миколайки в Альпах. Був учасником Ювілейного Свята Весни в Міттенвальді 1947 р. і Світового Джемборі у Франції 1947 р. В Америці став членом пластової Станиці Дітройт. Був осередковим УСП, осередковим УПС, станичним, господарем пластової оселі ,,Зелений Яр", організатором і керівником оркестри юнаків дітройтської станиці, хронікаром і архіваром станиці від 1965 р. аж до відходу на Вічну Ватру.

Найбільше його цікавили пластові табори. Був організатором і комендантом водно-мандрівних таборів в Muskoka, Algonquin Park, Timagami і Hudson Bay; лещетарських таборів в White Face Mtn., Mt. Blanc, і Glens Falls. Також зорганізував і перевів гірський мандрівний табір для юнаків в Скелястих Горах в Кольорадо в 1971 р. Був комендантом західного коша ЮМПЗ 1967 р. на Батурині, комендантом зустрічі ЮМПЗ 1972 р. на Вовчій Тропі, комендантом табору вірлиць і скобів на ЮМПЗ 1978 р. в Альберті. Був ватажком ,,Бурлаків", редактором ,,Комети" і секретарем ГПБ 1988-91 р. Був піонером-фундатором Української Вищої Школи Непорочного Зачаття в Дітройті і фундатором Катедри українознавства. Одержав Грамоту Признання за довголітню працю від Українського Братського Союзу і Грамоту Признання 50-ліття Станиці Дітройт 1999 р. За довголітню пластову працю одержав відзначення від КПС: Грамоти Заслуги 1965 р., 1972 р., 1999 р., св. Юрія в Сріблі 1967 р. ,1999 р. і св. Юрія в Золоті 1981 р.

Панахида була відправлена в четвер, 18 серпня 2011 р. Похорон відбувся у п'ятницю, 19 серпня 2011 р. в Українській католицькій церкві Непорочного Зачаття в Дітройті.

Залишилися в глибокому смутку:

дружина	**– Стефа з родини Перецьких**
син	**– Олесь з дружиною Вікторією і діти Павло і Леся**
донька	**– Марта та діти Олесь, +Адьо і Стефця**
сваха	**– Ліля Яременко**
кузин	**– д-р Володимир Король з дружиною Галею**
родини	**– Перецьких, Логушів, Дудунів, Прибулів, Шалаутів, Олійників, ДеЛорм, Швеньк, Вільсон**

та ближча і дальша родина в Америці, Україні й Англії.

У 40-ий день будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ за душу Покійного:

21 вересня 2011 р. о год 9:30 ранку в Церкві Непорочного Зачаття, Hamtramck, Michigan;
21 вересня 2011 р. в Катедрі Пресвятої Скитальчої Родини, London, England;
20 вересня 2011 р. о год 9:30 ранку в Церкві Пресвятої Тройці, Silver Spring, Maryland;
25 вересня 2011 р. в Церкві св. Андрія, Los Angeles, California.

,,Гей, ми Бурлаки, Бурлаки,
Кожний до трудів привик,
Замість грізної відзнаки,
Носим подертий черевик.

Край наш далеко за нами,
Зникли верхів'я Карпат,
Побурлакуєм світами,
Але повернемось назад.

Нас не злякає лявіна,
Ані Сагари піски,
Море нам по коліна,
А Міссісіпі по кістки."

(музика і слова: Р. Купчинський)

Вічная Пам'ять !

Тихо спи без тривог . . . тут є Бог . . . тут є Бог . . .

Замість квітів можна складати датки на:
Plast – Burlaky Fund KP (Карпатська Полонина)
Plast – Detroit
Immaculate Conception Church Restoration Campaign
25 South Duval, Grosse Pointe Shores, MI 48236.

В ДЕСЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність
нашого невіджалуваного
БАТЬКА і ДІДУСЯ,
що припадає на 16 серпня 2011 р.

І в ЧЕТВЕРТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність
нашої невіджалуваної
МАМИ і БАБЦІ,
що припадає на 29 вересня 2011

св. п.

проф. д-ра Петра і Олени-Лесі Ґой

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ З ПАНАХИДАМИ
В УКРАЇНСЬКИХ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ

в Америці:
- **у церкві св. Юра в Ню-Йорку, 24 вересня 2011 р. о год. 8:30 ранку.**

в Україні:
- **у Львові в соборі св. Юра;**
- **в Отинії у церкві св. Михаїла.**

Про молитви за спокій душі наших незабутніх БАТЬКА і МАМИ просять засмучені діти: доня МАРУСЯ і син ЮРІЙ.

„Все що мали, віддали
Для одної ідеї,
І горіли, і ясніли
І трудилися для неї"
Іван Франко

„Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать,
І несучи вагу ту тяжкую,
Буду пісню веселу співать!"
Леся Українка

Ділимося сумною вісткою, що
11 липня 2011 р. в Йонкерсі, Н.Й.
відійшла у вічність наша найдорожча
мама, бабця і прабабця

св. п.

Анна Процак з дому Зволінска

нар. В. Цевкув, Польща.

Вдова св. п. Михайла Процака, котрий помер у жовтні 2002 р. Родина Процаків проживала в США від 1961 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 15 липня 2011 р. в Українській католицькій церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й.
Тлінні останки спочили на Mt. Hope Cemetery в Йонкерсі, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

діти – Владек з двома дітьми в Польщі
– Ярослав з дружиною Джоанн
– Зенон з дружиною Сандрою
– Марися з мужем Ґленн
четверо внуків і одна правнучка у США
та ближча і дальша родина в США та Польщі.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною звісткою, що 26 червня 2011 р.
на 103 році життя, відійшла від нас у вічність
наша найдорожча МАМА і БАБУНЯ

св. п.

ЯРОСЛАВА СТАВНИЧА

з дому БОРОДАЙКО

нар. 17 червня 1908р. в Бережанах, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 липня 2011р. в церкві Івана Хрестителя у Whippany, NJ. Поховання відбулося на цвинтарі Святого Духа у Campbell Hall, NY.

В глибокому смутку залишилися:

син – ЮРІЙ і дружина ЗОРЯНА
внучка – МАЯ СТАВНИЧА
та ближча і дальша родина в Америці та Україні.

Вічна Їй Пам'ять!

З глибоким смутком повідомляємо,
що 29 серпня 2011 р. в Бостоні,
відійшов у Божу вічність на 91-му
році життя наш найдорожчий
ТАТО, ДІДУСЬ та ПРАДІДУСЬ

св. п.

ДМИТРО ҐАЛОНЗКА

чоловік покійної Ярослави.
Нар. 15 вересня 1920 р. в селі Зелене,
Скалатського повіту, Тернопільської обл.

Впродовж довгого життя Покійний невтомно збагачував українську громаду самовідданою працею. Він студіював в семінарії св. Духа у Львові, був на скитальщині в Австрії та Німеччині, в Бостоні був дяком при Українській католицькій церкві Найсвятішого Серця Христового та директором парафіяльної школи. За Його працю на церковній ниві, Папа Іван Павло II нагородив Його високим Мирянським відзначенням - грамотою і медалею.

В громадському секторі він був виховником в СУМ-А, секретарем в управі Бостонського відділу УККА, понад 40 років секретарем 307 відділу Українського Народного Союзу та в управі Української Братської Федеральної Кредитівки в Бостоні.

Панахида була відправлена в четвер, 1 вересня 2011р. в Українській католицькій церкві Христа Царя в Бостоні.

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 2 вересня в церкві Христа Царя, відтак на парафіяльному цвинтарі св. Йосифа.

У глибокому смутку залишилися:

сини – Тарас з дружиною Донною з дому Сосяк
– Антін з дружиною Джулі з дому Ерха
дочка – Марійка Вирста з чоловіком Володимиром
внуки – Марко, Андрій, Христина, Марія, Володимир, Катерина, Христина, Надія, Михайло
правнуки – Джейліна
– Марія Александра.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу пожертви можна складати на Українську католицьку церкву Христа Царя в Бостоні, 146 Forest Hills St., Jamaica Plain, MA 02130.

Ділимося сумною вісткою що 24 серпня 2011р.
відійшов у вічність наш найдорожчий
син, брат, сестрінок і вуйко

св. п.

Ростислав (Ростик) Байко

нар. 8 листопада 1942р. у Волі Мигові на Лемківщині.

Залишилися в глибокому смутку:

мама – Емілія
тета – Анна Івашко
сестра – Христина Козак з чоловіком Яремою
сестрінка – Ксеня Козак з чоловіком Андрієм Переклітою і дітьми Аркадією, Антоном і Кирилом
сестрінок – Іриней Козак
ближча та дальша родина в Америці й Україні

Вічна Йому Пам'ять